

“Không ai khác được biết cả.” Tôi nói thật khê. “Nick, em đã tin tưởng anh khi em kể với anh về Hộ vương. Em cần tin được *anh*, trong số tất cả mọi người. Nếu em không thể...”

“Em có thể mà.” Anh nắm lấy tay tôi. “Anh xin lỗi. Anh đã suýt mất em. Anh đã mất Zeke rồi. Anh chỉ thấy... anh không biết nữa. Bất lực.” Anh thở dài. “Anh biết không thể lấy đó làm cái cớ.”

Bất lực là từ chính xác lúc này. Tôi đã cảm thấy như thế khi ở dưới sông, khi biết mình đã sập bẫy Vance. Tôi là một quân hậu bị quân tốt điều khiển.

Chiếc xe kéo xuất hiện ở cuối phố. Mặt Nick đầy đau khổ. Tôi chưa bao giờ cãi nhau với anh dù chỉ là một lần, và tôi không muốn bắt đầu vào lúc này.

“Không sao.” Tôi siết chặt tay anh. “Nghe này, nếu Zeke có đó, em sẽ thật tử tế với cậu ấy. Và anh biết là em sẽ cố hết sức để thuyết phục cậu ấy nhập hội với chúng ta.”

Anh ôm chặt tôi. “Anh biết. Em cầm lấy cái này.” Anh nhét một túi sưởi vào túi áo tôi. “Anh sẽ nói chuyện với Dani bây giờ.”

Tôi vòng tay quanh túi sưởi trong lúc chiếc xe kéo lắc lư chạy đi, nhưng hơi lạnh đã ngấm vào máu tôi. Tuyết lơ lửng quanh chúng tôi, bám vào lông mi và những lọn tóc loăn xoăn ở thái dương tôi.

“Paige này,” Eliza nói, “Nick có ý gì khi anh ấy nói là điều đó có nghĩa em cũng đang mất tập trung?” Khi tôi không kịp nghĩ ra một lời nói đối thích hợp, chị thúc vào sườn tôi. “Em đừng hòng ngủ với Hickathrift sau lưng chị đấy nhé.”

“Em không dám đâu.”

Eliza mỉm cười, nhưng nụ cười không chạm đến mắt chị. Chị biết tôi đang giữ kín điều gì đó.

Một bầu trời vấy máu đón chào chúng tôi ở Vườn Covent. Những người đi chợ sáng sớm đã kéo ra đây đường, vây quanh các quầy hàng và cửa hiệu bên ngoài để đợi đợt giảm giá sau Tết tháng Mười một. Tôi vượt phăng tấm khăn quăn quanh mặt, đợi xem có thấy dấu hiệu nào của quân đội không. Tôi tưởng tượng gió đang thổi mùi của tôi đến thẳng chỗ Vance.

Còi báo động hú vang khi chúng tôi đi qua một ngã tư. Bọn Dân Vệ kéo một chiếc sù đang khóc lóc ra khỏi một quán ô xi và còng tay cô ta ra sau lưng. Chúng tôi cố đi nhanh hết sức mà không lùi kéo sự nghi ngờ, tự động bước theo cùng một hướng. Dù sao thì chúng tôi đều biết Jack Hickathrift sẽ ở đâu. Chỉ có một nơi duy nhất để nghiệt chủ của I-4 ngự nếu gã muốn được coi trọng.

Seven Dials được chằng đầy đèn đỏ và trắng nhân dịp Tết tháng Mười một, và những dây đèn đang được tháo xuống. Không cần nói một lời nào cũng hiểu ý nhau, chúng tôi bước qua cửa động, về phía cột đồng hồ mặt trời.

Tôi đặt một tay lên mặt đá trắng bạc như xương. Đây đã từng là tảng đá nền móng cho thế giới hỗn loạn của chúng tôi, trái tim của nghiệp đoàn như chúng tôi đã từng biết. Tôi đã đứng trước cây cột này khi Jaxon phong tôi làm đồng tử. Eliza cũng đi vòng quanh nó như tôi, như thể đang tự nhắc mình rằng nó là thật. Sau cây cột, trên một tòa nhà gần đó, là một dòng chữ đã bị tẩy đi, chỉ còn thấy lờ mờ.

BỌN PHẢN TRÁC KHÔNG ĐƯỢC ĐÓN CHÀO

Các công nhân và người mua sắm vô minh liếc nhìn dòng chữ về e dè. Thế giới ngầm của chúng tôi vô hình với những người xung quanh tôi, nhưng nấn ná lại đây sẽ nguy hiểm. Eliza thở ra một hơi, thò tay vào áo, và rút ra một chiếc chìa khóa. Trên đó treo lủng lẳng một tấm thẻ đề CỬA SAU bằng nét chữ uốn lượn cầu kỳ của Jaxon.

Chúng tôi mở cửa sân và đi qua cây hoa, giò trụ lá vì mùa đông. Vào đến hành lang, chúng tôi giậm tuyết ra khỏi ủng. Khi Eliza bước lên chiếu nghỉ tầng một, các thi thần của chị bay vào và quần quýt quanh huyền quang của chị. Pieter đặc biệt vui mừng, nhảy tung tung trong thanh khí như một quả pháo hoa.

“Các bạn, không sao đâu,” chị cười nói. “Ồi, tôi không thể tin được là các bạn còn ở đây - tôi cứ tưởng Jaxon đã đem

các bạn đi rồi chứ!”

Tôi để họ lại hàn huyên. “Chào Phil,” tôi nói khi ông ta bay quanh tôi chào đón. Pieter huých tôi một cái vể hờn dỗi trước khi quay lại với thanh đồng yêu quý của mình.

Họ không thể quay về với chúng tôi. Jaxon đã trói họ vào động này từ lâu, và họ sẽ mắc kẹt ở đây, trừ phi chúng tôi có thể tìm ra và gột sạch những vết máu ông ta đã dùng để trói họ.

Ở tầng trên, tôi dừng lại trước cửa phòng cũ của mình, cảm giác như vừa lạc vào một bảo tàng. Khi bước vào trong, tôi thấy phòng đã được dọn sạch tất cả những thứ tôi giấu giếm suốt ba năm làm việc ở đây. Cái rương quý báu đầy các thứ đồ cổ và đồ lật vật được tôi âu yếm chọn từ chợ đen; tủ sách đầy các thứ sách và đĩa hát bị liệt vào danh sách đen - tất cả đã biến mất. Cả cái giường cũng đã được dọn đi. Chỉ còn những ngôi sao vẽ trên trần nhà là bằng chứng duy nhất cho thấy căn phòng từng có người ở.

Một huyền quang chạm vào huyền quang của tôi. Tôi quay ngoắt lại. Jack Hickathrift đang đứng ở ngưỡng cửa, mặc một chiếc áo sơ mi kiểu thi sĩ mở phanh đến tận bụng. Một tay gã để lên con dao ở thắt lưng, nhưng gã lập tức buông tay ra.

“Diêm Hậu,” gã nói, cúi chào thật thấp. “Xin thứ lỗi. Tôi cứ tưởng là có kẻ đột nhập.”

“Tôi có cảm giác mình là một kẻ đột nhập thật.”

“Hắn vậy. Chắc cô thấy tất cả thật lạ lắm.” Gã mở cửa rộng hơn. “Xin mời cô qua đây.”

Gã dẫn tôi vào phòng bên cạnh, vốn là văn phòng của Jaxon. Mọi thứ vẫn nằm nguyên tại chỗ. Tôi ngồi bên mép trường kỷ, còn Jack nằm uốn ra trên xô pha, để trống chiếc ghế của nghiệt chủ. “Có phải tôi nghe thấy tiếng một vị khách nữa dưới nhà không nhỉ?” gã hỏi, đúng lúc Eliza bước vào phòng, theo sau là các thi thần của chị. “A, Thi Thần Tuần Tử nổi danh. Tôi đã nghe nhiều câu chuyện về tài năng của cô ở chợ.” Gã chìa tay ra đón tay chị và hôn lên đó. “Tôi có thể mời hai vị uống chút gì đó không? Tôi đã tìm được ở Vườn một chai brandy rất ngon.”

Eliza ngồi xuống cạnh gã. “Nghe thú vị đấy,” chị nói, mỉm cười với gã.

Jack nhướn mày lên với tôi, nhưng tôi lắc đầu. Gã chăm chú quan sát Eliza trong lúc với tay lấy chai rượu.

“Giờ thì,” gã nói, “tôi có thể làm gì cho cô, thưa Diêm Hậu?”

“Tôi muốn nghe cập nhật tình hình trong khu.”

“Tất nhiên rồi.”

“Trước hết - có thấy dấu hiệu gì của Nhiếp Hồn Trắng không?”

“Không,” gã nói. “Tôi nghĩ tôi sẽ chẳng còn sống nếu ông ta còn quanh quẩn đâu đây.”

Tôi hắng giọng. “Thế hai Ân còn lại thì sao?”

Nghe vậy, Jack mỉm môi. Gã rót kha khá brandy cho Eliza.

“Khi đến đây, tôi đã thấy họ trong tòa nhà này. Tôi đề nghị cho họ chỗ ở, như cô đã yêu cầu, nhưng Nadine từ chối, và Zeke không có lựa chọn nào ngoài làm theo. May là cậu ấy đã thuyết phục được cô ta ra đi mà không cần vũ lực. Cô ta nói họ sẽ đi tìm Nhiếp Hồn Trắng.” Gã trao ly rượu cho Eliza. “Có vẻ Nadine chính là người đã âm mưu vụ phá hủy Juditheon, và được khích lệ bởi những kẻ coi cô ta là người kế thừa hợp pháp của Jaxon. Chúng muốn lôi kéo sự chú ý của ông ta, để ông ta biết mình vẫn còn đệ tử trong thành.”

Vì thế mà Didion và tôi mới trở thành mục tiêu. Chúng tôi là bằng chứng sống của việc Jaxon không phải lúc nào cũng được như ý. Tôi nghĩ đến dòng chữ trên bức tường bên ngoài động.

“Rõ ràng là cố gắng cuối cùng này để mời gọi ông ta đã thất bại.” Jack phẩy tay về phía chiếc ghế trống. “Theo các nguồn tin của tôi ở Vườn, phong trào nhỏ lẻ này sau đó đã tắt ngóm. Giờ ở I-4 không còn Ân nào nữa, và cô không có gì phải sợ cả, thưa Diêm Hậu.”

Không có gì phải sợ từ những kẻ trung thành với Jaxon. Và ít phải sợ Terebell hơn một chút.

“Xin cảm ơn,” tôi nói. “Có vẻ như anh đã kiểm soát được

mọi chuyện - và mọi người rồi đấy.”

Tôi đứng lên ra về, và Eliza cũng vậy. Jack lại hôn tay chị một lần nữa, hôn lâu hơn trước một chút. “Rất hân hạnh được gặp cô,” gã nói êm ru. Chị đi ra với một nụ cười đắc thắng nữa.

Terebell sẽ hài lòng khi biết rằng không còn mối đe dọa nào từ những kẻ trung thành với Jaxon nữa, rằng những thành viên cuối cùng của Bảy Ấn đã ra đi - ít nhất tôi cũng đã nghe lệnh bà ta trong việc này - nhưng chẳng còn gì khác để ăn mừng cả. Nếu Nadine và Zeke đi tìm Jaxon thì họ đã nằm trong móng vuốt của bọn Rephaite rồi.

Khi tôi định đi về, Jack giơ một ngón tay lên và thò tay vào túi. “Tôi suýt quên mất, thưa Diêm Hậu. Zeke nhờ tôi đưa cái này cho Áo Ánh Đỏ,” gã nói, và đưa tôi một cuộn giấy. “Cô không cần đọc nó đâu. Nó là thư tình - rất lãng mạn, tuy có pha một chút tuyệt vọng vì chia ly.”

“Anh biết rằng đọc thư của người khác là bất lịch sự mà.”

Gã mỉm cười. “Tôi coi trách nhiệm của mình, với tư cách nghiêm túc, là phải biết chính xác những gì đang xảy ra trong khu này.”

Tôi dứt cuộn giấy vào túi áo trong, đảm bảo túi áo được cài khuy cẩn thận. Nó có thể an ủi Nick đôi chút.

“Thưa Diêm Hậu,” Jack nói, và tôi ngẩng lên, “mong là tôi không quá đường đột khi đề nghị cô điều này.” Gã hướng ánh mắt đưa tình về phía tôi, khiến tôi nhướng một bên mày lên. “Tất cả các chỉ huy nghiệp đoàn đều cần được giúp đỡ. Làm Diêm Hậu là một nhiệm vụ nặng nề.” Gã đặt tay lên cao trên eo tôi. “Nếu có lúc nào cô muốn... nói chuyện riêng, thì cô biết phải tìm tôi ở đâu rồi đấy.”

Gã đứng gần đến mức tôi có thể ngửi thấy mùi dầu hương liệu trên da gã, nhìn thấy từng đường nét mịn như lụa trên mặt gã.

Gã không phải người tôi muốn.

“Jack,” tôi nhẹ nhàng nói và bước ra xa, “chúng ta hầu như không quen nhau. Tôi rất hân hạnh, nhưng...”

“Tôi hiểu,” gã khẽ nói. “Cô có người tình rồi.”

“Phải. Không. Ý tôi là...” Trời đất ạ. “Dù tôi có hay không

thì điều đó cũng không thay đổi được việc tôi phải từ chối lời đề nghị này. Nhưng tôi rất quý trọng sự trung thành của anh. Và xin cảm ơn anh.”

Gã vừa mỉm cười vừa hơi nhú mào. “Cảm ơn vì cái gì, thưa Diêm Hậu?”

Tôi khẽ hôn lên má gã. “Vì đã đâm dao vào cổ một người giúp tôi.”

“Cho gọi Hiệp Sĩ Thiên Nga, nghiệt bà khu IV-4. Cô có điều gì muốn trình bày với Diêm Hậu?”

Buổi tiếp kiến mới đi được một nửa mà các yêu cầu của nghiệp đoàn đã liên tục giội xuống. Các thấu thị tách ra để Hiệp Sĩ Thiên Nga bước qua. Cô ta đã bị nện như tử bởi một chiến thần tên là Mũ Đỏ trong cuộc tử thí, và giờ phải dùng gậy chống khi tiến lại trước bực. Cô ta xin tiền để sửa chữa một tòa nhà bị hư hại trong phân khu của cô ta.

Tôi ngồi giữa Chúa Tiêu và Wynn, lắng nghe. Một lớp mồ hôi phủ trên xương quai xanh tôi. Tôi đã hứa tổ chức buổi tiếp kiến này, nhưng tôi nóng ruột muốn trở lại ngoài phố để thu thập thông tin. Tôi cần phải biết xem báo cáo kia có đúng không. Và tôi cần gặp Danica. Chị vẫn là mắt xích duy nhất và chắc chắn nhất của chúng tôi với lá chắn dò, và chúng tôi không thể ngừng tìm kiếm hạt nhân.

Một bốt sư tiến lên và xin thức ăn. Wynn hứa rằng Nữ Hoàng Ngọc Trai sẽ giúp cô ta. Một người nữa xin phép di chuyển vị trí đơn vị của anh ta, vì ở đó có một máy quét mới và họ không muốn đến gần nó hằng ngày.

“Tôi biết tôi là ngoại cảm, nên không bị nguy hiểm,” anh ta nói, làm tôi cứng người lại, “nhưng tôi không chịu nổi khi phải đi qua nó. Tất cả chúng tôi đều ghét nó. Các đẳng cấp thấp hơn thậm chí còn chẳng bước chân ra khỏi nhà nổi.”

Tôi nói tôi sẽ cân nhắc việc rời đơn vị đó sang một quận gần bên. Nhiều người khác hỏi tôi có thể rời đơn vị của họ nữa không.

Tôi tưởng tượng mọi chuyện sẽ tệ hơn ra sao nếu đảng

cấp thứ tư cũng có thể bị phát hiện thật.

Người cuối cùng bước tới là Nửa Xu, nghiệt chủ của II-5. Cũng như Hiệp Sĩ Thiên Nga và Jack Hickathrift, gã đã từng là đồng tử của một nghiệt chủ tham gia vào chợ xám và lên nắm quyền khi chủ mình bỏ mạng trong Vòng Hoa Hồng. Gã xám trở đầy mình, với cặp lông mày nhuộm màu cúc vạn thọ. Trước đây chúng tôi mới chỉ nói với nhau vài câu xã giao.

“Thưa Diêm Hậu. Đêm qua Chúa Tiêu Đăng đến một đơn vị của tôi và yêu cầu có người xung phong cho một nhiệm vụ - một nhiệm vụ trong đó cô cũng có liên quan,” gã nói. “Một chiêu hồn đã đi theo ông ấy. Tôi muốn biết giờ anh ta đang ở đâu.”

Chúa Tiêu liếc nhìn tôi.

“Tôi e rằng anh ta sẽ không quay trở lại nữa. Tôi rất tiếc,” tôi nói. “Anh ta đã bị lính nhảy dù giết.”

Thì thảo. *Lính nhảy dù*. Một từ quân sự, hiếm khi nghe thấy trong thành này.

Nửa Xu khoanh hai cánh tay nung núc thịt lại. “Đã xảy ra chuyện gì?” Thấy tôi không trả lời ngay, gã nói với vẻ thất vọng thực sự, “Cô nói cô sẽ khác với Hector. Chúng ta không nên giữ bí mật ở đây. Tôi muốn biết chính xác các vị đã làm gì.”

Đây là lần đầu tiên có người công khai thách thức tôi. Gã có quyền làm vậy, nhưng tôi vẫn hất hàm bực tức. “Tôi không thể tiết lộ bản chất tất cả các nhiệm vụ của chúng ta, Nửa Xu ạ. Chúng ta đang chống lại cả một đế chế, một đế chế quân sự. Nếu có ai để lộ các kế hoạch của chúng ta...”

“Đầu tiên cô cho con bé Jacobite được tự do,” gã nói tiếp, giữa những lời rì rầm bực bội từ các cử tọa, “và giờ cô lại khích chúng tấn công chúng ta, đúng lúc chúng ta đã bị đe dọa nghiêm trọng bởi lá chắn dò. Tại sao lại có lính nhảy dù ở thủ đô, nếu không phải là vì cô?”

“Nghe mà xem. Cứ như Diêm Hậu đang phải ra tòa ấy,” Wynn xen vào. “Cô ấy không phải tự bào chữa gì với anh hết. Anh đã bằng lòng với việc nghe theo lệnh của Haymarket Hector mà không hỏi han gì, nhưng giờ khi Paige là Diêm

Hậu, anh lại rên rĩ kêu ca. Hãy đem cái thoi thất lễ ấy đi nơi khác đi.”

Nghe vậy, một vài thấu thị bắt đầu thì thào về đồng tình. Nhưng một số khác thì rõ ràng là bức bối khi thấy một tà chiêm lại dám dương dương tự đắc như thế bên cạnh Diêm Hậu.

“Tôi đã cố hết sức để thay đổi mọi sự dưới thời Hector,” Nửa Xu chỉ nói vậy. “Ít nhất là ở phân khu của tôi.”

Wynn khịt mũi.

“Nhiếp Hồn sẽ không liều lĩnh với mạng sống của chúng tôi như thế,” ai đó nói to từ trong góc. “Và cô đã phản bội ông ấy. Ai dám nói chắc là cô sẽ không quay lưng lại với cả chúng tôi nữa?”

Im lặng bao trùm khắp tầng hầm Cối Xay, chỉ bị phá vỡ bởi một tiếng kêu khế. Tôi đợi một lát trước khi đứng dậy.

“Nghiep đoàn này,” tôi nói, “là một chế độ quân chủ. Quyền lực của người đứng đầu không được truyền từ cha mẹ sang con cái, mà giữa các Diêm La và Diêm Hậu. Quyền lực của chúng tôi không dựa vào dòng máu của gia tộc chúng tôi, mà dựa vào máu chúng tôi đổ ra trên nền tro của Vòng Hoa Hồng. Dòng máu đó là lời hứa của chúng tôi. Đó là lời hứa của tôi, rằng với vương miện của mình, tôi sẽ chỉ làm những gì tôi nghĩ là tốt nhất cho người của tôi - và giờ tôi xin hứa với tất cả các bạn rằng tôi sẽ đổ máu một lần nữa cho bất kỳ ai trong số các bạn. Và tôi tin sẽ là như vậy, trước khi chuyện này kết thúc.” Tôi ngừng lời. “Buổi tiếp kiến này kết thúc.”

Gáy tôi nóng rực khi tôi rời tầng hầm. Nửa Xu cũng đã khá biết điều, nếu xét đến việc tôi từng đánh gãy mũi gã trong cuộc tỉ thí.

Các chỉ huy cấp cao khác - trừ Minty vẫn ở lại Phố Grub - đang đợi tôi trong phòng giám sát. Nhìn mặt họ tôi biết ngay là có tin. Tôi lặng lẽ khóa cửa lại sau lưng Wynn và ngồi xuống, cố ngăn nỗi kinh hoàng đang dâng lên.

“Paige này,” Maria nói, “có vẻ báo cáo đó là chính xác.”

Mấy từ đó xuyên thủng chút tự tin ít ỏi tôi còn lại.

“Sao bà biết?” tôi hỏi.

Tom thở dài. “Sáng nay một thiên cầm đã bị bắt. Tôi biết

thằng cha ấy. Huyền quang của hắn còn vàng hơn cả chanh.”

Con choáng váng tràn qua tôi. Tôi đã không muốn chấp nhận điều đó, nhưng giờ thì tôi không còn lựa chọn nào khác. Bốn đẳng cấp thấp thì đông đúc nhất đã lộ hình, những ngày tháng đi lại trên phố của họ đã hết. Như vậy chỉ còn lại một nhóm nhỏ chúng tôi là có thể đi quanh London mà không sợ bị phát hiện.

Và tất cả bởi vì tôi đã đến cái nhà kho đó mà không đảm bảo là thông tin của chúng tôi đáng tin cậy.

“Vance đã dùng huyền quang của tôi để cải tiến lá chắn dò.” Tôi hạ thấp giọng. “Chúng ta cần tập trung vào việc giải quyết hậu quả.”

Họ đều im lặng quan sát tôi.

Nếu tôi nói thật với nghiệp đoàn, có thể nhiều người trong số họ sẽ đổ lỗi cho tôi vì mối nguy hiểm mới này. Nếu tôi nói dối, và họ lại phát hiện ra, thì phản ứng của họ sẽ tệ hơn nhiều. Dù thế nào thì tôi cũng cần họ tin vào điều mà tôi cũng tin: rằng chỉ có vùng dậy thì chúng tôi mới có thể sống sót. Nếu chúng tôi muốn tồn tại được với việc bốn trong số bảy đẳng cấp gặp nhiều nguy hiểm tới mức này, thì niềm tin đó sẽ là tối quan trọng.

“Tôi phải nói chuyện với Hội đồng Phi tự nhiên về việc này,” tôi nói. “Để cảnh báo họ.” Tôi ngần ngừ. “Tôi nên... nói với họ sự thật về việc Scion đã làm như thế nào. Tôi không muốn cai trị bằng dối trá.”

“Tôi sẽ không làm vậy đâu, Diêm Hậu,” Tom lầm bầm.

“Họ phải biết rằng họ có thể tin tôi. Nếu tôi nói dối họ...”

“Đó không phải là nói dối,” ông nhấn mạnh. “Cô sẽ chỉ bỏ qua một vài điều để giữ hòa khí thôi.”

“Có lẽ cô nên cân nhắc việc này trong đêm nay, thưa Diêm Hậu. Dù sao thì cũng khó triệu tập Hội đồng Phi tự nhiên trong lúc có lệnh giới nghiêm,” Chúa Tiêu nói. “Đợi đến sáng sẽ khôn ngoan hơn.”

Ông nói có lý. Tôi sẽ chỉ khiến họ gặp nhiều nguy hiểm hơn nếu tôi bắt họ ra ngoài vào lúc này.

“Tôi muốn tất cả bọn họ có mặt tại nhà thờ Thánh

Dunstan-phương-Đông lúc năm giờ sáng, trước khi Weaver kịp đưa ra thông báo sớm nào,” tôi đồng ý. “Tôi sẽ tự mình thông báo với họ rằng đẳng cấp thứ tư đang gặp nguy hiểm, và tôi sẽ cho biểu quyết xem chúng ta nên làm gì tiếp theo: lẩn trốn hay là tiếp tục ra ngoài. Cho dù kết quả của cuộc biểu quyết là gì thì tôi cũng cần sự phê chuẩn của quân Ranthen.”

“Khỏi cần bầu bán gì. Những người có thể bị phát hiện *phải* trốn đi,” Nữ Hoàng Ngọc Trai nói. Maria nghiêng rằng. “Thế ta còn làm gì khác được? Lá chắn dò đang xâm lấn ngày một sâu hơn vào cuộc sống của chúng ta. Bản thân tôi không muốn bị bọn Dân Vệ nhảy bổ vào nếu tôi lỡ chân đến gần một hòm thư. Chúng ta đừng nên coi trọng lòng kiêu hãnh hơn là lý trí.”

“Đây là quyết định mà Nghị Hội phải đưa ra. Cùng nhau.” Giọng tôi có vẻ bình tĩnh hơn cảm giác của tôi nhiều. “Tôi sẽ gặp các vị ngày mai. Nhớ có mặt lúc năm giờ, không được chậm một giây.”

Họ lầm rầm chúc ngủ ngon rồi mỗi người đi một ngả; Maria khẽ vỗ vỗ tay tôi khi bà đi ra. Tôi đi thang bộ xuống tầng một, soạn ra một bộ mặt bình thản, và đụng ngay phải Nick khi đi ra cửa. Các cơ bắp tôi đang căng cứng như lò xo đến nỗi tôi co rúm người tránh xa anh.

“Paige?”

“Xin lỗi. Em không thấy anh. Em chỉ...” Tôi ngừng lời khi nhìn thấy mặt anh. “Có chuyện gì thế?”

“Là Dani. Cô ấy biến mất rồi.”

Tôi lắc đầu. “Biến mất ư?”

“Mọi dấu vết: quần áo của cô ấy, dụng cụ, tất cả. Không có dấu hiệu chống cự.”

“Điều đó không có nghĩa gì cả.” Tôi siết chặt cánh tay anh. “Nick, có thể chị ấy đã bị phát hiện...”

“Anh nghĩ là không phải. Nếu đúng thì chúng đã đợi ở ổ để rình các đồng minh của cô ấy rồi.”

Nếu không phải chị đã bị bắt thì có nghĩa là chị đã tự động rời bỏ chúng tôi. Kẻ đào ngũ đầu tiên của tôi, mà lại là Danica chứ không phải ai khác. Danica Panić, người không

bao giờ chạy trốn khỏi rắc rối.

Chắc chắn chị đã không đến với Jaxon.

“Eliza gặp cô ấy hồi sáng, nhưng cô ấy không nói gì cả. Anh nghĩ chuyện ở nhà kho đã khiến cô ấy lung lạc rất nhiều, Paige ạ.”

Những từ ấy như khoét rỗng ngực tôi. “Vây là đường dây cuối cùng của chúng ta với lá chắn dò đã mất,” tôi nói. Khuôn mặt anh cũng phản chiếu lại nỗi lo lắng của tôi. “Có lẽ đã đến lúc chúng ta tiếp cận bọn Dân Vệ. Như Hộ vương nói, chúng cũng muốn phá hủy lá chắn dò không kém gì chúng ta, và chúng có thể có thông tin. Chúng ta không thể từ bỏ việc tìm kiếm hạt nhân. Phá hủy nó là cách duy nhất.”

“Chúng ta cần hết sức cẩn thận.”

“Anh không cần nhắc em.” Tôi khép chặt chiếc áo khoác vào. “Họ đã... xác minh bản báo cáo.”

“Tom nói rồi.” Anh đặt một tay lên vai tôi. “Em có định nói với họ toàn bộ sự thật không?”

“Em chưa biết.” Tôi liếc ra sau lưng và hạ giọng xuống. “Em sẽ tuyên bố vào ngày mai. Em muốn làm ngay tối nay, nhưng...”

“Đừng, Paige ạ. Nếu em định làm chuyện này thì em cần biết rõ mình sẽ nói gì. Em cần lên kế hoạch. Và em nên ngủ một chút nữa,” anh nhẹ nhàng nói thêm. “Nhìn em không khỏe.”

“Em ổn mà.”

“Em không phải cái máy. Hãy cho mình vài giờ để suy nghĩ và nghỉ ngơi đi.”

Tôi muốn cãi lại, nhưng anh nói đúng. Cơ bắp tôi đau nhức vì cú sốc còn vương vất sau khi ngã xuống sông. Tôi chưa tắm rửa hay ăn uống tử tế hàng mấy ngày trời rồi. Các vết thương của tôi đau tấy ở những chỗ tôi quên bôi thuốc.

Và có một người tôi cần gặp.

Một điều tôi cần sửa chữa. Không chỉ vì bản thân tôi.

“Vây để mai.” Tôi thò tay vào túi. “Zeke đưa cái này cho Jack Hickathrift để chuyển cho anh. Em chưa đọc đâu.” Tôi chìa cuộn giấy ra. “Họ đã rời Seven Dials rồi. Em xin lỗi.”

Anh cẩn thận đỡ lấy cuộn giấy. “Cảm ơn em, *sōtnos*.” Cuộn giấy được đút vào áo anh, gần trái tim, trong lúc anh nheo mắt nhìn màn tuyết. “Mong là họ không đụng phải cái máy quét nào. Và họ đã tìm được một chỗ ấm áp.”

Tôi không nói với anh là có thể họ đã đến chỗ Jaxon. Nhìn anh đã kiệt quệ lắm rồi.

“Sáng mai họ sẽ biết hết mọi việc,” tôi nói. “Dù họ đang ở đâu đi chăng nữa.”

Anh thở dài. “Anh đã hứa là tối nay sẽ giúp Wynn chỉnh đốn lại các kỹ năng y khoa của cô ấy. Em phải nghỉ đi, Paige. Lệnh của bác sĩ đấy.”

“Vâng.”

Anh bước vào bóng tối của Cối Xay. Tôi kéo mũ trùm lên và bước vào màn tuyết.

Đồng hồ cát

Khi tôi bước vào ổ Lambeth, người ướt đầm, run lấy bầy, mặt đau rất vì lạnh thì đã chín giờ. Tôi cởi áo khoác và ủng ra, rồi lần tìm sợi dây vàng.

Không có lời đáp lại.

Tôi cần gặp hấn. Ngay bây giờ, trước khi hấn đi đến Âm Gian. Có thể nhiều tuần nữa hấn mới quay trở lại. Để tạm quên đi mọi chuyện, tôi nhóm lửa và cố nhặt nhanh một bữa ăn từ kho chứa đồ ít ỏi của chúng tôi, rồi đun ít nước và đổ đầy vào cái bồn tắm thiếc. Tôi ngâm mình trong đó cho tới khi đầu ngón tay nhăn nheo cả lại.

Có phải Danica đã đem bí mật của chúng tôi đến tìm Jaxon không? Có phải chị vốn đã là do thám từ đầu tới giờ - có phải chúng tôi sập bẫy chính là vì chị không? Tôi đang nghi ngờ tất cả những gì tôi từng tin tưởng ở những người gần gũi nhất.

Mặt khác, cũng có thể chị chỉ mất bình tĩnh - và tôi không thể trách chị vì đã chạy trốn khỏi Vance. Chị chỉ là một cô bé hồi Scion xâm chiếm đất nước của chị, cũng như tôi. Chắc hẳn chị có một nỗi khiếp sợ dễ hiểu đối với bất kỳ cái gì liên quan đến quân đội.

Tôi đánh răng và chăm sóc các vết thương. Tôi có thể thấy vì sao Nick bảo là nhìn tôi như bị bệnh. Mặt tôi gần như xám ngoét. Nhưng anh đã nói đúng: được ăn no và tắm rửa sạch sẽ, tôi đã tỉnh táo hơn hấn so với mấy ngày qua. Giờ tôi chỉ cần một giấc ngủ dài hơn hai tiếng thôi.

Tôi thử lại sợi dây vàng. Không thấy gì. Hộ vương sẽ không đến.

Trong phòng khách, tôi bò lên trường kỷ với một tấm chăn, mệt lử đến nỗi không muốn nhấc chân lên cầu thang nữa. Bên dưới tấm màn kiệt sức ấy, tôi vẫn còn cái cảm giác tôi vẫn thấy mỗi khi nghĩ đến Jaxon hoặc thấy một tên Dân Vệ, và nó không chịu biến đi. Cái cảm giác chiến đấu-hay-chạy trốn ấy.

Khi cửa trước mở ra, tôi ngồi bật dậy. Tôi nghe thấy hần bước vào hành lang, cảm thấy mộng trường quen thuộc của hần. Hần đi ngang qua phòng khách và ngồi xuống ghế bành.

Chúng tôi không nhìn nhau một hồi lâu. Cuối cùng, tôi nói, "Terebell có bằng lòng để ông đến đây không?"

"Ta không xin phép bà ta." Tuyết đang tan trên tóc hần. "Em cần gì ở ta, Paige?"

Ngay cả lúc này tôi vẫn thích nghe hần gọi tên tôi. Thích nghe tên tôi vang lên trên lưỡi hần. Hần truyền cho nó một nét đặc biệt, như thể tôi là người duy nhất trên đời có thể mang cái tên ấy.

"Báo cáo là chính xác," tôi nói. "Các máy quét đã được chỉnh sửa để phát hiện đẳng cấp thứ tư. Giờ phần lớn tân binh của chúng ta đều có thể bị phát hiện rồi." Tôi nuốt khan. "Ngày mai em sẽ thông báo cho Hội đồng Phi tự nhiên."

Hần im lặng trong chốc lát. "Cho tới khi lá chắn dò có thể di động hoàn toàn và phát hiện tất cả các đẳng cấp, Nghiệt Hội vẫn có thể sống sót được," hần nói. "Em phải tập trung vào việc tìm kiếm và huấn luyện tân binh, mà tốt nhất là rút từ đội ngũ Dân Vệ. Rồi chúng ta sẽ bắt đầu tấn công mỏ neo. Có em dẫn đầu, phong trào này sẽ phát triển."

"Ông thực sự tin là vậy."

"Ta vẫn luôn tin."

Có một chai vang cạn một nửa trên bàn - chắc lại là Nick - tôi bèn với tay lấy nó.

Hần nói đúng. Vance đã giáng cho chúng tôi một đòn khủng khiếp, nhưng chúng tôi vẫn còn thời gian: phải mất vài tuần nữa mới có đủ máy quét để ngăn chúng tôi tự do đi lại.

"Hãy mong là nghiệp đoàn không phát hiện ra Vance đã lợi dụng em," tôi nói.

“Vậy là em đã quyết định sẽ không nói toàn bộ sự thật.”

“Nói ra chỉ gây bất hòa mà thôi.”

Hắn không nói gì. Tôi đứng dậy và lấy một ly uống rượu từ trên tủ xuống đoạn quay lại trường kỷ.

“Hộ vương, em nợ ông một lời giải thích,” tôi nói, “và em muốn ông được nghe trước khi ông ra đi.”

“Em không nợ ta gì cả.”

“Có đấy.”

Tôi rót rượu đầy ly và đưa cho hắn. Mắt hắn đang tối sầm, nhìn gần như mất người.

Phải mất mấy lần lấy giọng tôi mới bắt đầu được. Tôi liếm môi, nhìn đi nơi khác, rồi mới quay lại nhìn hắn.

“Lần cuối em gặp Jaxon,” rốt cuộc tôi cũng thốt lên, “ông ta nói rằng ông chỉ là... mỗi nhữ em. Rằng ở đặc khu ông đã chọn em theo lệnh của Terebell, chứ không do ông tự ý. Và điều đó đã khiến em nghi ngờ tất cả, rằng Thị Sảnh chỉ là...” Má tôi nóng ran. “Rằng đó chỉ là cách để khẳng định lòng tin của em với ông. Rằng ông không thật lòng.”

“Mỗi nhữ,” hắn nhắc lại.

“Ông ta nói rằng ông được lệnh quyến rũ em. Vì mục đích của bà ta.”

Mắt hắn rục lên.

“Và em tin là như vậy.”

“Em nghĩ... em bắt đầu tin rằng tất cả chỉ là bịp bợm. Để khiến em tưởng rằng ông quan tâm tới em đến mức ông sẵn sàng trái lệnh bà ta để được ở bên em. Để đổi lại, em sẽ sẵn sàng làm bất cứ điều gì vì ông.”

Lời thú nhận lơ lửng giữa chúng tôi hồi lâu. Hộ vương đảo đảo chỗ rượu đỏ sẫm trong ly.

“Vậy em có bị quyến rũ không?”

Hoi lửa nóng đang sấy khô tóc hắn. Ánh lửa làm lộ ra những lọn tóc nâu sẫm hơn, màu hạt dẻ mà trước đây tôi chưa hề để ý.

“Em chưa quyết định,” tôi nói.

Chúng tôi quan sát nhau một lát.

“Này, em biết chuyện này nghe có vẻ hoang tưởng đến

mức nào, nhưng em đã sống với Jaxon ba năm mà không biết thật ra ông ta thuộc phe nào. Chắc hẳn ông ta đã cười giễu em khi em kể với ông ta về người Rephaite. Khi em cố thuyết phục ông ta giúp em ấy mà.” Tôi đặt chai rượu về chỗ cũ. “Giờ em chỉ... em không biết mình đã thành con ngọc cho những ai nữa.”

Những lời tiếp theo của hắn được thốt ra thật dịu dàng. “Em đã nghe các Rephaite khác gọi ta là nhục tặc. Cũng dễ hiểu thôi khi em bắn khoản tại sao ta lại chọn con đường này, nếu không vì một mục đích bí mật nào đó. Cũng dễ hiểu khi em nghi ngờ những người gần gũi nhất với mình sau khi Jaxon để lộ bộ mặt thật của ông ta.”

“Vậy thì tại sao?”

“Tại sao ta lại chọn em ở đặc khu,” hắn hỏi, “hay là tại sao ta lại hôn em vào đêm Nhị bách niên?”

Tôi nhìn thẳng vào mắt hắn. “Cả hai.”

“Em sẽ không thích câu trả lời cho câu hỏi đầu tiên đâu.”

Người Rephaite không có thói quen bộc lộ cảm xúc. Hộ vương đã từng nói bóng gió về tình cảm dành cho tôi, nhưng đây là lần đầu tiên hắn tự nguyện tiết lộ thông tin.

“Vào buổi lễ diễn văn cách đây hai mươi năm,” hắn nói, “có một gã trai trẻ với mái tóc đỏ sẫm và cặp mắt đen, đầy vẻ khinh miệt. Trong khi những con người khác đều cúi gằm đầu thì riêng hắn dám nhìn thẳng lại.”

“Jaxon,” tôi lầm bầm.

“Năm đó hắn trở thành gia khách của Nashira. Gia khách duy nhất của mẹ.”

“Nashira là gia chủ của ông ta ư?” Điều này không làm tôi ngạc nhiên.

“Phải.” Hắn ngừng lời. “Hai mươi năm sau, em cũng nhìn ta như thế. Em nhìn thẳng vào mắt ta, coi mình như người ngang hàng với ta.”

Tôi còn nhớ đêm ấy rõ mồn một.

“Trong những năm sau này, ta đã nghi ngờ gia khách cưng của Nashira chính là kẻ phản bội. Việc đó đã thử thách lòng tin của ta với toàn thể loài người. Thế nhưng khi ta thoáng

thấy lại hấn trong em, ta cảm nhận rằng em có thể sẽ đủ can đảm để vùng dậy; rằng chỉ có ta mới có thể làm gia chủ của em. Terebell cũng đã chú ý đến em, nhưng bà ta không ra lệnh cho ta nhận em. Ngược lại là đằng khác. Bà ta nghĩ ta là một kẻ ngốc vì đã giữ em ở gần như vậy.” Ngón tay hấn gõ gõ lên tay vịn ghế. “Ta đã tự quyết định đưa em đến Magdalen và che giấu tiến triển của em với Nashira. Mụ đã thấy huyền quang đỏ của em. Ta biết mụ sẽ tìm cách đánh cắp công năng của em.”

“Tức là ông làm vậy để bảo vệ em.”

“Đó không phải là một hành động vị tha đơn thuần. Nếu Nashira nắm được cách mòng hành, mụ sẽ trở nên quyền lực hơn nhiều, khiến chúng ta khó có thể khôi phục lại quân Ranthenn.”

Nghe hấn nói về Nashira mà tôi rợn người. “Nhưng ông chọn em trước tiên là vì... em khiến ông nhớ tới Jaxon.”

Hấn không trả lời. Tôi cố không để lộ ra rằng những lời hấn nói đã chém tôi đau ra sao.

“Em gần gũi với ông ta tới mức nào?”

Tôi cân nhắc. “Các đồng tử thường gần gũi với nghiệp chủ của họ hơn là em với ông ta. Đôi khi họ còn là người tình nữa, nhưng Jaxon chưa bao giờ quan tâm tới chuyện đó. Em là học trò của ông ta. Dự án của ông ta.”

Hộ vương hiếm khi nói xen vào, như con người thường làm khi họ muốn tỏ ra quan tâm, nhưng hấn cũng không rời mắt khỏi mặt tôi.

“Cho ta biết, Paige,” hấn nói, “Jaxon có biết là em đã từng yêu Nick không?”

“Em không bao giờ kể với ông ta,” tôi đáp, “nhưng có thể ông ta đã đoán được. Sao ông hỏi vậy?”

“Những gì Jaxon nói ở Chắp chính viện đã đánh vào những điểm cụ thể trong quá khứ và tính cách của em. Ông ta biết em không thể chịu nổi việc kẻ nào khác cố biến em thành kẻ ngốc - và rất có thể ông ta cũng biết rằng người đầu tiên em yêu không đáp lại tình yêu đó,” hấn nói. “Jaxon đã đầu độc ấn tượng của em về ta một cách cẩn thận. Ông ta biết cái cách

em canh giữ trái tim mình. Trong tâm trí em, giờ ta là một kẻ có thể đã biến em thành con ngọc, một kẻ không quan tâm gì đến em, và chỉ muốn dùng công năng của em cho lợi ích của riêng mình - một điều khác mà em cũng sợ.”

Hắn hiểu quá nhiều về tôi, trong khi tôi vẫn biết quá ít về hắn.

“Việc ông ta đã làm quả là quỷ quyệt. Nashira hẳn vui thích lắm khi lại có ông ta bên mình.” Mắt Hộ vương rực cháy. “Không có cách nào để ta chứng tỏ với em là ta không giống như những gì ông ta nói. Trừ phi ta công khai chống lại Terebell, mà điều đó thì sẽ gây căng thẳng trong nội bộ quân Ranthen. Có lẽ Jaxon chờ đợi ta làm điều đó. Lấy lại lòng tin của em bằng cách đánh đổi khả năng hợp tác của chúng ta.” Hắn nhìn lại lò lửa. “Chỉ với một lời dối trá, được thiết kế để đánh vào những gì mà ông ta coi là yếu điểm tâm lý của em, ông ta đã phá hủy nền móng mà em và ta đã cùng dựng nên. Mới có chín tháng, mà lòng tin của em với ta đã bắt đầu phai nhạt.”

Nếu đúng như vậy thì có nghĩa là Jaxon đã tính trước tất cả. Đây là chiến tranh tâm lý. Cách duy nhất để chống lại là không làm điều ông ta mong đợi. Tin rằng Hộ vương là đồng minh của tôi.

“Ta sẽ không xin lỗi vì đã từ chối yêu cầu của em trước mặt quân Ranthen. Ta chỉ xin lỗi vì đã làm em tổn thương,” Hộ vương nói. “Ta sẽ vẫn chọn mệnh lệnh của Terebell thay vì mệnh lệnh của em - nếu điều đó có nghĩa là chúng ta sẽ không bị chia rẽ, và nếu nó giữ cho Nghị Hội vẫn đoàn kết. Che giấu tình cảm của ta với em, không được ủng hộ em một cách công khai - đây là cái giá ta sẵn sàng trả cho sự thay đổi. Và tất cả chúng ta phải trả giá.” Hắn ngồi ngả ra ghế. “Những âm mưu ghê tởm của Jaxon có thể để lại sẹo trên cơ thể ta, nhưng ta sẽ không để nó tạo sẹo trên mối liên kết chúng ta đã cùng nhau xây dựng.”

Đường như số mệnh của tôi là phải chạy từ một mạng nhện này sang một mạng nhện khác, luôn luôn bị kẹt giữa một tấm lưới dối trá.

Thế nhưng, không hiểu sao, việc tin tưởng Hộ vương lại có vẻ... *hợp lý*. Đó là một cảm giác tôi không thể chối bỏ, một điều chắc chắn tôi không bao giờ giải thích nổi.

"Lẽ ra em phải nói với ông sớm hơn," cuối cùng tôi nói. "Em đã để nó găm nhăm mình suốt bao tuần nay, nhưng... rốt cuộc thì em đã nói với ông. Và em vẫn không biết chúng ta có làm được điều này không - nhưng chỉ một lời nói dối của Jaxon thì không đủ để phá vỡ lòng tin em dành cho ông."

Hộ vương ngẩng đầu lên. "Vậy chúng ta định chiến né?"

"Đình chiến."

Hàng tuần lượn lờ quanh sự thật, và chỉ có thể là tất cả đã kết thúc.

Cảm giác buồn buồn lạnh lạnh bắt đầu dưới sườn tôi. Hộ vương đặt ly rượu xuống và nhìn tôi, cái nhìn xuyên thấu. Chỉ cần một bước là chúng tôi sẽ đủ gần để chạm nhau.

Bản năng khiến tôi liếc nhìn ra cửa. Tôi đã nghe hần xoay chìa và kéo dây xích ngang qua cửa khi hần đến, như tất cả chúng tôi thường làm khi quay về vào buổi tối.

Lửa lắc rắc khi chúng tôi tiến lại gần nhau, khi hần ôm tôi vào vòng tay. Trong lúc dỗi vào đôi con ngươi sâu thẳm vô tận trong mắt hần, tôi để hần vuốt ve khuôn mặt mình. Hần chắc phải biết rõ từng đường nét trên đó rồi, nhưng vẫn lướt tay qua như thể muốn giải mã chúng.

"Chúng ta không nên bắt đầu chuyện này một lần nữa." Tôi gục đầu vào ngực hần. "Có lẽ sẽ là tốt nhất nếu chúng ta... thôi đi."

Hộ vương không nói gì để phản đối. Không một lời an ủi. Không một lời nói dối vô hại để mọi việc dễ dàng hơn. Dù sao thì như thế *quả* là tốt nhất.

"Ông phải nghĩ đến mối đe dọa. Nghiệt Hội sẽ sụp đổ nếu quân Ranthen biết. Mọi thứ chúng ta đã nỗ lực..."

Hần đợi tôi nói tiếp, nhưng tôi không thể.

"Ta coi việc được ở bên em đáng để ta liều lĩnh," hần nói trong tóc tôi, "nhưng quyền lựa chọn vẫn là của em."

Tôi lùi lại và quan sát khuôn mặt hần một lần cuối. Đêm

nay tôi không thể hỏi thêm gì nữa; không thể cứ tiếp tục nghi ngờ bản thân. Jaxon mới chính là kẻ dối trá, là con rắn trong cỏ. Hộ vương đáng được tôi tin tưởng. Tôi phải cho phép mình tin là như vậy - ít nhất là vào lúc này.

Tôi tìm môi hần trước. Lựa chọn là của tôi.

Chúng tôi ôm nhau trong ánh lửa. Phải một lát sau tôi mới kéo tay hần vào trong áo mình. Nụ hôn ngừng lại khi hần nhìn vào mắt tôi và cởi chiếc áo lụa từ eo đến cổ. Hơi lạnh tràn qua bụng và ngực tôi.

Mắt hần khẽ bừng lên ánh lửa khi hần ngắm tôi. Tôi đứng im phăng phắc, cố đoán xem hần đang nghĩ gì. Một thoáng sau, hần lại nhìn vào mắt tôi. Khi tôi gật đầu đồng ý, hần lướt mu bàn tay trên xương quai xanh tôi, rồi đến vai và cổ tôi. Tôi vòng tay quanh cổ hần. Tôi đang được bao bọc trong huyền quang của hần. Bàn tay kia của hần lướt qua vết khâu bên sườn tôi, nơi da đang liền lại.

Một cuộc đình chiến sẽ không thể kéo dài khi chúng tôi đang có chiến tranh. Trong lúc còn có hần cho riêng mình, tôi muốn có được thật nhiều, nhiều hết mức hần có thể cho tôi.

Cái bấy của Vance đã khiến tôi nhớ rằng mình có thể chết đi. Tôi đã mệt mỏi vì phải lánh xa Hộ vương. Mệt mỏi vì mong được ở gần hần. Mệt mỏi vì từ chối bản thân. Tôi ôm lấy khuôn mặt hần và hôn hần thật sâu, điều tôi chưa từng làm trước đây. Như thể nhận thấy khao khát của tôi, hần ôm ghì tôi vào lòng. Một cảm giác đau nhói nhẹ nhàng lan ra giữa hai chân tôi. Tôi cảm thấy môi mình run lên, nghe thấy tiếng máu chạy rần rật trong huyết quản, trong lúc hần cúi đầu xuống chỗ vết thương đang lành, ngay gần ngực tôi, và hôn lên làn da non mềm mại. Tôi nhấc mình vào đôi tay hần.

Hần lướt dần xuống dưới người tôi. Môi hần dừng lại trên bụng tôi, khiến tôi rùng mình, nhưng hần không đi xa hơn. Chưa phải bây giờ. Chuyện đó để dành cho một đêm khác. Hần ngả đầu lên ngực tôi, và tôi lướt ngón tay qua tóc hần.

Có thể tôi thật ngây thơ, nhưng tôi muốn tin vào điều này.

“Hộ vương.”

“Hử?”

“Ông chưa nói với em tại sao ông lại hôn em, vào lễ Nhị bách niên,” tôi khẽ nói. “Ông mới trả lời câu hỏi đầu tiên của em.”

Hắn nằm yên.

“Đúng thế,” hắn chỉ nói có vậy.

Tôi buông hắn ra. Chỉ cần có hắn ở đây là đủ. Chỉ cần được ở bên hắn và biết có hắn ở bên tôi là đủ.

Nụ hôn tiếp theo nhẹ nhàng hơn. Chúng tôi thay đổi tư thế, để tôi tựa lưng vào ngực hắn, và đứng như thế trong ánh lửa. Chúng tôi nhìn nhau một hồi lâu, không nói gì.

Căn phòng này là một chiếc đồng hồ cát chưa được xoay. Hơi thở và nhịp tim tôi chậm dần, hòa nhịp với hắn. Khi tôi sắp ngủ thiếp đi thì Hộ vương kéo tôi vào gần hơn và hơi hạ đầu xuống một chút, để áp má hắn vào má tôi. Da tôi buồn buồn khi hắn chạm môi vào quai hàm tôi, chỗ có vết sẹo. Tôi luôn ngón tay vào giữa những đốt ngón tay của hắn.

“Có một cách em có thể thấy bằng chứng rằng ta ở cùng phe với em. Một điều sẽ phản bội lại ta,” hắn nói, giọng trầm sâu trong cổ họng, “nếu bất kỳ ai khác ngoài em thấy được nó.”

Được sưởi ấm bởi ngọn lửa và con ngái ngủ, tôi không hiểu hắn đang nói về cái gì nữa.

“Em có thể thấy gì cơ?”

Hắn chỉ ôm tôi chặt hơn. Tôi dụi đầu vào dưới cằm hắn và cố mở mắt, để có thể nhâm nhi những giây phút mong manh này. Trong lúc mơ màng trước khi chìm vào giấc ngủ, tôi tưởng tượng khoảnh khắc này sẽ không bị ảnh hưởng bởi thời gian, cũng như hắn. Tôi tưởng tượng rằng bình minh sẽ không bao giờ đến.

“Hỡi người dân trong thành, đây là...”

Mắt tôi hé mở, hấp hêm vì ngủ. Lửa đã tàn, khiến da tôi se lạnh. Tôi không hiểu cái gì đã đánh thức mình.

Cánh tay Hộ vương đang quấn quanh eo tôi, tay hắn đặt trên lưng tôi. Giấc ngủ khiến người hắn trĩu nặng bên cạnh tôi. Tôi rúc mặt vào sát ngực hắn, chỗ ấm nhất, và kéo chăn lên vai.

"... an ninh nội bộ đã bị đe dọa..."

Tôi ngồi bật dậy, các cơ bắp căng cứng. Trong ổ khóa không có chìa; trong hành lang không có tiếng chân. Không có mạng trường nào ở đây ngoài Hộ vương và tôi.

Phải mất một lúc tôi mới nhận ra giọng nói kia đang phát ra từ bảng đọc của Nick, bị nghẹt đi vì chiếc gối đã rơi lên nó. Mất lời đồn, tôi nhấc cái gối lên. Hộ vương cựa mình bên cạnh tôi.

"Chúng ta không được để mình bị cám dỗ bởi sự thay đổi, khi mà bản chất của sự thay đổi đó là một hành động phá hoại," Frank Weaver đang nói. *"Nhóm của Mahoney, 'Nghịch Hội', giờ đã được luật pháp Scion xếp là một tổ chức khủng bố. Chúng đã gây đổ máu cho người dân Scion và đe dọa sự an toàn của Đại pháp quan."*

Tôi chờ đợi, nín thở.

"Tuy nhiên, không phải đã hết hy vọng. Nhờ một bước tiến mới trong công nghệ phát hiện tín hiệu thanh khí, chúng tôi đã có thể sử dụng chính thuộc tính phi tự nhiên của Mahoney để điều chỉnh lại các máy quét lá chắn dò." Không. Không, không, không. "Bốn trong số bảy chủng loại phi tự nhiên giờ đã có thể bị phát hiện."

"Vance," tôi thì thào.

Chính là mẹ. Weaver có thể là người đang nói, nhưng tôi cảm nhận được bộ mặt của mẹ bên dưới mặt lão, những ngón tay của mẹ nắm chặt những sợi dây điều khiển lão.

Chúng đã ra tuyên bố trước tôi, và chúng đã đổ tội cho chính tôi. Nếu nghiệp đoàn tin vào điều này thì họ sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi.

Lẽ ra tôi phải nhất quyết đòi nói chuyện với Hội đồng Phi tự nhiên cách đây hàng tiếng đồng hồ rồi, lệnh giới nghiêm hay không cũng mặc...

"Để đảm bảo lá chắn dò được sử dụng một cách hiệu quả nhất, và để hỗ trợ các lực lượng an ninh nội bộ vào lúc này," Weaver nói tiếp, "tôi không có lựa chọn nào khác ngoài ban

bố thiết quân luật, mức độ an ninh cao nhất của chúng ta.”

Hộ vương chống khuỷu tay ngồi dậy.

“Một đơn vị ScionIDE, quân đội trung thành của chúng ta, đã được gọi về để bảo vệ thành. Họ được dẫn dắt bởi Tổng Chỉ huy Hildred Vance, người quyết tâm sẽ khôi phục tình trạng an toàn trước kia của thủ đô trước năm mới. Khi đơn vị Pháp quan thứ nhất đến thủ đô, thiết quân luật sẽ được thực thi ở thành Scion London cho tới khi Paige Mahoney bị bắt giữ. Tất cả người dân nên ở trong nhà cho tới khi có thêm thông báo. Không có nơi nào an toàn hơn Scion.”

Bản thông báo kết thúc, để lại hình mở neo xoay tròn trên màn hình.

Thiết quân luật. Chúng tôi đã đoán nó sẽ được thực thi, nhưng chỉ khi nghe Weaver thông báo thì nó mới biến thành sự thật.

Chút hơi ẩm ướt bị bóc khỏi người tôi, như bóc vỏ quả cây. Tôi nhặt vội cái áo dưới sàn lên và rời khỏi góc ẩm cứng trong phòng, vì cần không khí, cần cái lạnh để đẩy tôi về với thực tại. Khi mở toang cửa trước, hơi đêm dội thẳng vào người tôi như một tiếng thét dội vào tai. Tôi dựa người vào khung cửa, quấn chặt cái áo quanh mình. Gió cào rất chân và má tôi.

Có thứ gì khác đang vùng vẫy trong mộng trường của tôi. Tôi có thể nghe được những thứ tôi chưa từng nghe thấy từ hồi sáu tuổi. Tiếng súng nổ và tiếng gào thét. Tiếng vó ngựa. Tiếng hét vì bị tra tấn của anh họ tôi.

Hộ vương đứng ở ngưỡng cửa phòng khách. Tôi hít mấy hơi thật sâu.

“Em cần gặp các chỉ huy, ngay bây giờ. Nghiệp đoàn sẽ không tồn tại được lâu dưới thiết quân luật.” Tôi kéo cái lạnh vào phổi mình, như thể nó có thể đóng băng nỗi sợ. Băng đang lan khắp người tôi, truyền đến từng cẳng chân cẳng tay. “Ông hãy đi gọi quân Ranthen. Rồi đến tìm em sớm hết mức có thể.”

Tôi đi qua hần, quay lại phòng khách. Trong lúc lục tìm cái điện thoại, tôi không nhìn vào mắt hần. Tôi lôi cái điện thoại rác ra từ đằng sau trường kỷ, nơi còn in hần hình dáng

chúng tôi, rồi cài áo và đi ủng vào trong khi Hộ vương chuẩn bị cầu vong.

Cả hai chúng tôi đều không nói một lời, kể cả khi tôi rời đi.

Trong trường hợp khẩn cấp, chúng tôi luôn họp mặt ở trạm điện Battersea, nó đủ gần nhà an toàn để tôi có thể đi bộ đến. Tôi không cho phép mình suy nghĩ gì trong lúc đang chạy, len lỏi giữa những đội Dân Vệ, bắt chân mình lội qua những đồng tuyết mới. Chẳng mấy chốc tôi đã chui qua dưới hàng rào bao quanh khu nhà hoang đổ - khung của một trạm nhiệt điện khổng lồ đã không còn được sử dụng từ lâu. Sao lung linh bên trên bốn cái ống khói bằng bạc của nó.

Đã có mấy dấu chân đạp lên lớp tuyết mịn. Tôi thấy Chúa Tiêu, Eliza và Nữ Hoàng Ngọc Trai đang đợi ở trong, tất cả đều mang vẻ mặt nghiêm nghị. Đằng sau họ, Maria đang gục người bên một tấm bảng điều khiển. Tóc bà đỏ rực trên vầng trán tái nhợt, và một tay bà đang siết chặt cái chai.

Ký ức dồn lại như một bầy quạ trong đầu tôi. Không có ký ức nào rõ rệt cả, nhưng tôi có cảm giác đang bị bủa vây. Nghệt thở.

Tom và Nick đến. Tiếp theo là Minty Wolfson, cả váy, hai tay và mặt bà đều lấm chấm mực. "Wynn ở chỗ quái nào rồi?" Maria càu nhàu.

"Chị ấy đang đến," tôi nói.

Khi Wynn đến, chị đứng cách xa những người khác. Lần đầu tiên kể từ khi tôi gặp chị, chị đem theo vũ khí. Tôi có thể thấy chiếc quai da của bao súng khi áo khoác của chị mở ra.

"Tất cả các đơn vị đã được báo là mọi người phải ở trong nhà như đã nhất trí rồi chứ?" tôi hỏi. Những cái gật đầu đáp lại. "Chúng ta cần hành động thật nhanh để đưa các thấu thị tới nơi an toàn. ScionIDE đang đến để đè bẹp Nghiệt Hội. Với lá chắn dò, chúng sẽ chỉ mất vài ngày để nhổ tận gốc chúng ta, và chúng không dễ tránh như bọn Dân Vệ đâu."

"Chúng ta có thể vẫn còn cơ hội nếu liên tục di chuyển.

Hoặc cố gắng lẫn trốn hết mức có thể.” Maria lại tu một ngụm từ cái chai. “Đơn vị Pháp quan thứ nhất đã đóng quân ở đảo Wight nhiều năm nay rồi. Chúng ta hiểu rõ những con phố này. Còn chúng thì không.” Bà run run đưa tay lên chùi miệng. “Có thể sẽ ổn thôi.”

Nghe giọng bà có vẻ không tự tin cho lắm.

“Không được đâu. Chúng ta không thể tiếp tục lẫn vào đám đông được nữa,” tôi khẽ nói. Mặt bà rúm lại. “Sớm muộn gì lá chắn dò cũng sẽ buộc chúng ta phải lẫn trốn thôi. Việc này chỉ... bắt chúng ta phải hành động sớm hơn dự kiến.”

Sự im lặng kéo dài sau đó gần như đau đớn, nặng trĩu choáng váng và buồn rầu. Chưa bao giờ, trong toàn bộ lịch sử nghiệp đoàn, các thấu thị lại bị buộc phải rời quận của họ, khu của họ, những con phố vốn là nhà của họ. Việc tôi đang đề nghị - việc tôi đang ra lệnh - chính là di tản.

Tôi đột nhiên chú ý tới thanh khí; giác quan thứ sáu của tôi át hết mọi giác quan khác. Nick chạm vào tay tôi, làm tôi sực tỉnh.

“Paige?”

“Đội đã,” tôi nói, và chạy ra khỏi phòng điều khiển.

Những giàn giáo bị bỏ lại đã mục nát ở một bên trạm điện, vì các nhà đầu tư bất động sản đều bị tuổi thọ của tòa nhà đánh bại. Tôi trèo lên đó, bất chấp tiếng mọi người gọi bảo tôi hãy đợi. Một đoàn mòng trường đang tiến về từ phía Nam, đi qua chúng tôi bằng những bước đi đều đặn. Quy củ.

Nick đang đuổi theo tôi, len lỏi qua cái mê cung dựng đứng. Khi lên đến đỉnh, tôi chạy tới chân một trong bốn ống khói và bám lấy nấc của một cái thang sắt. Sau lưng tôi, Nick trèo lên khỏi giàn giáo.

“Em đang làm gì thế?”

“Em phải nhìn xem sao.” Tôi thử ấn ửng lên thang. “Có gì đó đang đến.”

“Paige, thứ đó phải cao đến chín mươi mét là ít.”

“Em biết. Cho em mượn ống nhòm của anh được không?”

Anh mím môi lại, nhưng vẫn đưa nó cho tôi. Tôi đeo nó lên cổ và bắt đầu trèo.

Tôi nhích nhàng trèo lên mảng bê tông lấm chấm sơn. Khi nghĩ mình đã lên đủ cao, tôi quay lại nhìn những ngọn đèn đường xanh lấp lánh dưới chân - London lúc nửa đêm. Tôi có thể thấy những tòa nhà chọc trời sáng đèn của Tổng khu I ở đằng xa và những cây cầu gần trạm điện nhất, hai trong số vô vàn cây cầu bắc qua sông. Cây cầu gần nhất là dành cho tàu hỏa, nhưng cây cầu cạnh đó thường lúc nào cũng dày đặc xe cộ, ngay cả vào lúc khuya khoắt nhất. Tôi bỏ một tay ra khỏi thang và nhấc ống nhòm lên.

Từ một đường quốc lộ gần đây, một đoàn xe bọc thép đen đang ầm ầm lao qua cầu đến. Tôi gần như ngừng thở khi thấy những chiếc xe tăng trong số đó. Xe nào cũng được bao quanh bởi lính bộ binh có vũ trang. Tôi không thể thấy đoạn đầu hay đoạn cuối của đoàn xe; chắc phải có đến hàng trăm, hàng ngàn xe đang tiến vào trung tâm thủ đô.

Tim tôi vọt lên họng. Tôi áp mình vào thang trong lúc một chiếc trực thăng nhào qua. Một chiếc trực thăng có đề chữ SCIONIDE.

Tôi cố gắng trèo xuống thật nhanh. Khi thấy mặt tôi, Nick không cần phải hỏi gì. Không nói một lời, chúng tôi trèo xuống giàn giáo. Những người khác đang đợi chúng tôi ở dưới.

“Chúng đến rồi,” tôi nói. Minty đưa một tay lên miệng. “Một đoàn xe khổng lồ. Chúng ta cần cho tất cả các thầu thị trong bốn đẳng cấp đầu tiên đi di tản - đến tất cả các địa điểm trú ẩn có thể - có lẽ là một số nhà ga tàu điện ngầm bỏ hoang...”

“Jaxon biết hết những chỗ đó.” Eliza đang vòng tay quanh mình. “Chúng ta cần một nơi ông ta chưa bao giờ đến.”

“Chết tiệt, *nghĩ đi nào*,” Maria quát. “Chúng ta có thể đi đâu?”

“Luôn có Khu Hạ mà.”

Người vừa nói là Wynn. Chị đang đứng bên cửa sổ, tay đút trong túi áo khoác. Chúng tôi đồng loạt quay lại nhìn chị.

“Các sông ngầm. Những đường hầm sâu nhất. Các rãnh thoát nước và hệ thống cống,” chị nói. “Phần đã bị lãng quên của London.”

“Trời đất ơi, Wynn, đừng có ngốc thế,” Maria kêu lên.

Wynn nhướn mày. “Khu Hạ là lãnh thổ của dân móc cống và bới rác. Chúng ta đều biết bọn thợ săn cống không muốn dây dưa gì với nghiệp đoàn. Chúng bảo vệ cái vương quốc thối tha của chúng như thể nó là một dòng sông vàng ấy. Lần nào chúng ta thử chui sâu xuống lòng đất chúng cũng đem giáo mác ra đuổi chúng ta đi.”

“Bọn vô lại,” Nữ Hoàng Ngọc Trai nói.

“Chúng ta không thể dùng vũ lực xông vào được sao?”

Tom hỏi.

“Đánh nhau với họ thì chỉ có đem đến chết chóc thôi. Tôi sẽ không tàn sát một nhóm chỉ để bảo vệ một nhóm khác,” tôi nói gay gắt. Nhưng xuống sâu dưới lòng đất, chúng tôi sẽ được bảo vệ khỏi lá chắn dò, và khỏi Vance.

Minty giờ một bàn tay run rẩy lên. “Tôi e rằng vũ lực không phải là lựa chọn đâu,” bà nói. “Khu Hạ là lãnh thổ của dân móc cống và bới rác, không còn bàn cãi gì nữa. Vào năm 1978, tất cả đã nhất trí rằng những khu vực sâu nhất của London sẽ là của họ và chỉ riêng họ mà thôi. Quyền của họ đối với Khu Hạ đã được luật lệ nghiệp đoàn coi trọng. Và như bà đã nói đấy, Maria, họ bảo vệ nó rất dữ dằn.”

“*Phải* có cách để thuyết phục họ,” tôi gằn giọng. “Đây là cách duy nhất để chúng ta thoát. ScionIDE sẽ không nghĩ đến chuyện tìm kiếm ở đó; ngay cả Jaxon cũng không biết tí gì. Ở phía dưới đường phố, chúng ta có thể đi lại quanh thành mà không kích hoạt các máy quét. Nếu Nghị Hội có thể đi tới những nơi mà lính của Vance không theo được...”

Wynn hắng giọng.

“Mạn phép nói nốt,” chị nói, “tình cờ tôi lại biết cách để chúng ta đến được Khu Hạ mà không cần dùng vũ lực và được đám bới rác đồng ý.”

Tất cả những cái đầu đều quay về phía chị. Maria đủ lịch sự để tỏ ra ngượng ngùng một chút.

“Vài năm trước, đám bới rác đã đến tìm chúng tôi - các tà chiêm - với một lời cầu xin,” Wynn nói tiếp. “Họ cần đến một dòng sông đã bị mất, sông Neckinger; hình như ở đó có kho báu. Lối vào nằm ngay trên Đảo Jacob, đất của chúng tôi.

Chúng tôi cho phép họ dùng nó và lấy kho báu. Đổi lại, vua của họ hứa sẽ cho mỗi tà chiêm một đặc ân. Cũng tình cờ là,” chị nói, “tôi chưa bao giờ đòi đặc ân của mình.”

Tôi không dám hy vọng.

“Wynn,” Nick nói, “cô đang nói là cô có thể đưa chúng tôi vào Khu Hạ?”

Wynn nhìn chăm chăm vào từng người trong số họ, rồi nhìn đến tôi.

“Hãy biết điều này, Paige Mahoney,” chị nói. “Nếu lúc trước cô trừng phạt Ivy dù chỉ là chút xíu trong phiên tòa, nếu cô đung vào một sợi tóc trên đầu con bé, thì tôi sẽ sẵn sàng bỏ mặc cho các vị thói rửa ra hết, và còn lấy đó làm mừng nữa.”

Im phăng phắc. Khi có thể lên tiếng trở lại, tôi nói, “Hãy thông báo cho nghiệp đoàn. Chúng ta sẽ đi xuống lòng đất.”

Cuộc Đại Di Tàn

MÔNG 1 THÁNG MUỖI HAI NĂM 2059

Chúng tôi gửi báo động tới Hội đồng Phi tự nhiên: chuẩn bị để di tản. Sẵn sàng nhận lệnh. Sẽ không phân biệt gì hết - tất cả từ nghiệt chủ và nghiệt bà tới bói đạo và ăn xin, đều sẽ được nhận. Họ chỉ được đem theo những thứ thiết yếu, và thức ăn đủ cho ít nhất là một tuần.

Scarlett Burnish, Đại ngôn quan, đã xuất hiện trên màn hình để xoa dịu cả nước. Bất chấp việc cô ta bảo họ phải ở nhà, mọi người vẫn kéo ra đây đường, tìm kiếm câu trả lời từ bọn Dân Vệ, bọn này chỉ giữ chặt súng bên mình và lờ đi mọi câu hỏi. Burnish xuất hiện trên mọi màn hình: khuôn mặt trái xoan trắng xanh của cô ta với những đường nét hoàn hảo, bao quanh là mái tóc đỏ như máu - khuôn mặt đem đến cho họ tin tức và thông báo, khuôn mặt giờ đang yêu cầu người dân ở nhà và chờ đợi những hướng dẫn tiếp theo. Chẳng mấy ai chịu nghe. Đây là người dân London - họ chưa bao giờ phải hứng chịu sự tàn nhẫn của ScionIDE. Họ đã sống cả đời dưới tấm giáp tự do mỏng dính mà không hề hay biết rằng bất kỳ cuộc biểu tình nào, dù có vũ lực hay không, đều có thể bị quân lính coi là hành động phản quốc.

Trong khi những người khác đang sắp xếp cuộc di tản, Wynn dẫn tôi và Nick đến nơi trước kia có tên là cầu Blackfriars. Chúng tôi theo chị xuống các bậc thang, tránh xa đường cái.

"Wynn," Nick gọi, "cô đang đưa chúng tôi đi đâu thế này?"

"Đến cửa sông Fleet."

“Cái gì cơ?”

Wynn tặc lưỡi. “Một con sông đã bị quên lãng. Bị chôn vùi trong nhiều năm, trong lúc London được xây đè lên nó.” Chị vẫn đi phăm phăm. “Scion sẽ không xuống đó tìm tội phạm đâu. Ít ra là trong một thời gian.”

Chị liếc nhìn qua một lan can thấp, xuống chỗ nước đang đánh vào một tảng băng nhô ra. “Thủy triều thấp. Tốt,” chị nói, và xắn váy lên. Rồi chị trèo qua lan can, xuống một cái thang hàng. “Paige, đợi tiếng huýt sáo nhé. Khi nào nghe thấy thì trèo xuống theo tôi.”

“Chị định đến chỗ quái nào thế?”

Chị túm cổ áo tôi và kéo tôi tới trước, khiến tôi phải nhìn qua lan can. “Nhìn đi.”

Tôi nhìn. Nick bật đèn pin lên, nhưng mắt tôi phải mất một lúc mới tìm thấy một lối vào hẹp dẫn đến đường hầm, giấu kín bên dưới cây cầu. “Wynn,” tôi nói giọng khản đặc, “chúng ta không thể đưa các thiếu thị xuống một dòng sông hàng tháng trời được.”

“Đây chỉ là một phần trong mạng lưới của dân bóir rác. Họ dùng sông Fleet và các rãnh thoát nước của nó để đi qua thành - cũng như chúng ta sẽ phải làm, nếu muốn tránh Vance.” Chị bắt đầu trèo xuống. “Đợi ở đây.”

Chị trèo không lâu lắm. Chúng tôi nhìn chị đi qua bãi sỏi trên bờ sông và biến vào trong đường hầm.

Bóng tối. Đó là cái mà nghiệp đoàn giờ phải đối mặt dưới trướng của tôi. Hàng ngày, hàng tuần, thậm chí là hàng tháng trời bị chôn vùi ở những nơi sâu thẳm, bị quên lãng. Tôi đã biết một ngày kia chuyện tương tự sẽ xảy ra, kể từ khi bản mẫu của lá chắn dò được lắp đặt; ngay từ hồi là đồng tử của Jaxon, tôi cũng đã sợ điều này - nhưng tôi không nghĩ nó lại xảy ra sớm như vậy.

“Có thể được đấy,” Nick khề nói. “Nếu dân móc cống và bóir rác có thể tồn tại dưới đó thì chúng ta cũng có thể.”

Gió quạt vào mặt tôi. “Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta.”

Những màn hình thông báo bên kia sông đều yên lặng.

Vance chỉ là một nhân vật mù mờ, ít khi xuất hiện trước máy quay; phần lớn người dân đều không có ấn tượng rõ về vẻ bề ngoài của họ. Họ trốn sau Weaver và Burnish - đặc biệt là Burnish, kẻ có khả năng dỗ dành người dân chấp nhận thiết quân luật, với giọng nói nhẹ nhàng và nụ cười dịu dàng của cô ta.

Có lẽ đó là một thủ đoạn, một cách để dọa nạt chúng tôi. Nếu Vance vẫn không chịu lộ diện và chỉ giữ liên lạc qua sự tàn bạo từ quân lính của họ, họ có thể được tưởng tượng là một thứ gì đó hơn cả con người.

Tiếng huýt sáo vang lên sớm hơn tôi chờ đợi. Tôi trèo vội xuống thang, Nick bám sát theo sau, và chúng tôi đi xuống dưới cây cầu, bước chân chúng tôi lạo xạo trên băng.

Bên dưới cánh cửa vòm là bóng tối như mực. Nước lẫn băng phả vào ủng chúng tôi.

Có hai miệng trường ở đây. Một của Wynn, còn cái kia là của một người vô minh. Nick chiếu đèn pin vào trong, rọi vào một căn buồng xây gạch trần. Bức tường ở cuối phòng gắn cửa sắt khép kín. Tôi chưa bao giờ hết sững sờ khi thấy bao nhiêu phần ở London đã bị bỏ mặc để mục nát trong những căn hầm lịch sử; bao nhiêu phần của thành phố tồn tại bên dưới chân người dân, không bao giờ được nhìn thấy hay được biết đến.

Mất Wynn phản chiếu lại ánh đèn. Vô minh đứng cạnh chị râu ria xồm xoàm và bắn thủ đầy vẻ thách thức. Đất bắn cầu vào từng nếp nhăn trên mặt ông ta. Ông ta mặc áo vải dầu, đội mũ bảo hộ, đi găng tay và ủng cao su cao đến tận hông, được kẹp bằng hai chiếc kẹp kim loại trên thắt lưng. Ông ta cầm trong tay một cây gậy dài, vừa là gậy chống vừa là giáo.

"Đây là cửa cống của sông Fleet," Wynn nói. "Và Paige, đây là Styx, vua do người nhặt rác bầu ra. Styx, tôi xin giới thiệu Paige Mahoney, Diêm Hậu của Scion London."

Chúng tôi quan sát nhau. Nhìn ông ta không giống vua lắm, nhưng xét lại thì một con bé mười chín tuổi mặt hốc hác cũng không phải là ý tưởng mọi người thường có về một bà hậu.

“Wynn bảo ta là các vị muốn chuyển nghiệp đoàn thẩu thị vào Khu Hạ,” ông ta nói giọng khàn đục. “Ta không thấy có lý do gì để chấp thuận yêu cầu này. Nếu không vì Wynn thì ta thậm chí còn không thèm cân nhắc nó nữa kia.”

Tôi liếc nhìn Wynn. Chị chỉ nhướn mày.

“Bởi vì trong thành có quân lính. Và nếu ông không chấp thuận,” tôi nói, “máu các thẩu thị của tôi sẽ chảy đỏ các con phố trong ngày hôm nay.”

“Ta sẽ chẳng thương khóc chúng đâu. Từ lâu cái nghiệp đoàn của các người đã là một vết thương mưng mủ trên bộ mặt của London,” ông ta nói, “gần như ngay từ khi tên Diêm La đầu tiên chết đi. Và ta thấy các người đã tự rước thiết quân luật về mình đấy chứ.”

Nick mở miệng toan phản đối, nhưng tôi giẫm lên chân anh.

“Ta đã hứa với Wynn bất kỳ điều gì vì đã đồng ý mở cửa sông Neckinger, nhưng ta không thể cho phép các người đi vào mạng lưới của ta nếu ta sợ người của ta có thể bị các người làm hại,” Styx nói. “Dân nghiệp đoàn chưa bao giờ tử tế với những kẻ trong nghề của ta, ngay cả khi chúng ta tồn tại song song. Thế nhưng dân sông nước đã có mặt từ rất lâu trước nghiệp đoàn của các người. Dân móc cống đã nạo vét sông Thames từ thời Nữ hoàng Victoria. Dân bó rác đã bò lê dưới các con phố trước khi London biết đến từ *phi tự nhiên*. Các người là đám tội phạm trẻ tuổi nhất trong thành, vậy mà các người lại ngược đãi chúng ta.”

“Và tôi không mong các vị tha thứ cho chúng tôi vì chuyện đó,” tôi nói. “Tôi chỉ có thể thề với ông rằng điều đó sẽ không xảy ra nữa dưới quyền của tôi. Chúng tôi sẽ mang nợ các vị. Chúng tôi không biết cách di chuyển trong Khu Hạ.”

“Không. Và nếu không có người dẫn đường thì nó sẽ nguy hiểm chết người.” Styx tựa người vào ngọn giáo. “Ta cũng muốn tin cô, vì biết cô đã trả tự do cho đám tà chiêm. Bạn của chúng ta. Ở Khu Hạ có đủ loại dân tứ chiếng... nhưng mối nguy với chúng ta là rất lớn.”

“Việc này sẽ không phải là vĩnh viễn,” tôi nói. “Tôi chỉ

cần một nơi an toàn cho các thấu thị của chúng tôi cho tới khi tôi có thể phá hoại được ScionIDE.”

“Và cô có kế hoạch cho việc đó chứ?” Ông ta có vẻ hồ nghi, mà cũng phải thôi.

“Có.”

Cũng gần như thế. Tôi đã có các mảnh ghép của một kế hoạch, mặc dù tôi chưa ghép chúng lại với nhau.

“Styx,” tôi nói, lợi lại gần hơn, “tôi không có thời gian để cãi cò hay mặc cả với ông. Mỗi phút chúng ta dành để tranh cãi là ScionIDE lại tới gần hơn.” Giọng tôi run lên vì phải cố gắng giữ bình tĩnh. “Tôi cần đưa các thấu thị của tôi tới nơi an toàn - không phải là ngày mai, mà là ngay bây giờ. Ngay hôm nay. Tôi xin ông, một kẻ bị ruồng bỏ xin một kẻ bị ruồng bỏ khác, hãy cho người của tôi vào Khu Hạ, để họ không phải đối mặt với những gì ở trên kia. Họ vẫn có những người tốt trong số những người đã sai trái. Nếu ông cần tiền...”

“Ta cần gì tiền. Bọn ta kiếm đủ ăn nhờ hồng phúc của Cha Già Thames.”

“Vậy thì tôi có thể đổi lại cho ông cái gì đây?”

“Một mạng sống.”

Tôi nhú mày. Cặp mắt sâu hoắm nhìn lại tôi.

“Một tay móc cống đã bị bọn nghiệp đoàn sát hại năm 1977. Bị giết một cách tàn nhẫn, và trước đó còn bị tra tấn nữa. Chúng ta yêu cầu một mạng sống để đổi lại mạng sống đã bị đánh cắp.”

“Ông muốn xử tử một người của tôi vì một tội ác đã xảy ra cách đây gần một thế kỷ ư?” Bất chấp cố gắng của tôi, giọng tôi vẫn vỡ ra. “Chắc ông đùa thôi.”

Lần đầu tiên Styx cười, nhe ra hàm răng cái mả. “Mặc dù ta rất tò mò muốn biết cô có chịu hy sinh như vậy không,” ông ta nói, “ta không phải là một tên độc tài như nhiều người đứng đầu nghiệp đoàn. Không, chúng ta muốn một người nghiệp đoàn trở thành dân của Khu Hạ.”

“Để làm gì?”

“Đó là việc riêng của ta.”

Dù có là gì đi chăng nữa thì đó sẽ vẫn là một cuộc sống

trong bóng tối. Một cuộc sống trong rác rưởi của các đường hầm dưới lòng đất. Một người sẽ bị đầy đọa như vậy.

Một mạng đổi lấy nhiều mạng.

“Đồng ý,” tôi khế nói. “Ông sẽ có một người của tôi, và ông sẽ đồng ý cho tất cả các thấu thị của tôi vào Khu Hạ, cho tới khi đường phố an toàn trở lại.”

Vua bói rác lôi một con dao dài trong túi ra và chia ra một bàn tay. Một cách chậm rãi, tôi cũng chìa tay mình ra. Ông ta cắt lòng bàn tay tôi, rồi kéo tay cả hai xuống làn nước nâu nâu. Vết cắt đau nhói. Làn da chai sần siết vào da tôi, ép máu tôi vào sông Fleet.

“Dòng sông chúng kiến thỏa thuận này,” Styx nói. “Ngày hôm nay, sau một thời gian dài, hai cộng đồng của chúng ta đã đoàn kết. Nếu cô nuốt lời, hoặc người của cô gây tổn hại đến người của ta trong thời gian họ ở đây, chúng ta sẽ đuổi các người, mặc cho mỗ neo có làm gì các người đi chăng nữa.”

“Tôi hiểu.”

“Tốt.” Chúng tôi đứng dậy, và ông ta buông tay tôi ra. “Khu Hạ có rất nhiều cửa, những cánh cửa mà Scion không còn chìa khóa để mở nữa. Các người sẽ được an toàn khi ở với chúng ta, miễn là các người nghe lệnh chúng ta.”

“Hãy cho chúng tôi biết phải làm gì,” tôi nói.

Chúng tôi đến gặp Maria và Eliza ở Chợ Old Spitafields. Hàng trăm người vô minh đang lượn quanh các sạp hàng, cố mua các thứ nhu yếu phẩm trước khi ScionIDE bắt họ ở trong nhà. Theo như họ biết thì phải nhiều ngày nữa họ mới lại được phép ra phố. Eliza mang một cái túi to tướng, còn Maria thì đang phân phát quần áo chống nước và đèn pin cho các thấu thị sẽ đi cùng chúng tôi, những người làm việc trong khu của bà.

“Vua bói rác đã cho phép chúng ta đi vào,” tôi nói với bà. “Sẵn sàng lên đường thôi.”

“Tuyệt.” Maria ném cho tôi một chiếc áo vải dầu. “Xéo khỏi đây thôi. Cửa vào ở đâu?”

“I-4,” Wynn đáp.

Một vài chiếc xe kéo vẫn tiếp tục chở khách, dù là với cái giá trên trời. Chúng tôi vẫy hai chiếc và trèo lên một chiếc với nửa số người trong nhóm. Hệ thống loa phóng thanh vẫn đang phát đi phát lại thông báo của Weaver xen giữa tiếng còi báo động, thêm vào là người dân cần tránh đường cho xe quân sự. Các cửa hiệu chưa đóng cửa đều chật ních người, các cánh cửa tự động bị những người đợi ở ngoài đẩy ra. Taxi Scion màu trắng chạy nuồm nườm trên đường, đưa mọi người về nhà, nhưng tay xe kéo của chúng tôi vẫn luôn lách đi giữa chúng.

Mộng trường của đám lính đang hành quân giờ đã hiện lên trên ra đa của tôi. Chúng ở quá gần. Có thể chúng sẽ không tự tiện nổ súng trong thủ đô, nhưng chúng tôi không thể liều được.

Hai chiếc xe kéo thả chúng tôi gần cầu cạn Holborn, một cầu vượt bắc qua đường chính, nơi nhóm của chúng tôi sẽ đi vào Khu Hạ. Xe ô tô nối nhau kín đặc cả đường. Người đi bộ len lỏi quanh chúng, chạy trốn tiếng còi báo động thê lương. Wynn tập trung chúng tôi lại bên dưới cây cầu và lấy ra từ thắt lưng một chiếc chìa khóa nom là lạ.

“Lối vào là nắp cống đằng kia.” Chị chỉ lên một khoảng vỉa hè. “Không thể để ai thấy chúng ta chui xuống được. Eliza, đi cùng tôi để nhắc nắp cống lên. Khi tôi ra hiệu, Paige và Nick hãy đi theo.”

“Không. Jos và Ivy đi trước,” tôi nói.

Chị ngừng lại một thoáng rồi nói, “Được thôi.”

Tôi kiểm tra xem có máy quay hay máy quét nào dễ nhận không, nhưng không thấy gì. Wynn và Eliza lao qua phố. Đầu họ cúi xuống trong lúc họ khom người bên lỗ cống. Thấy Wynn lại đứng lên và vẫy tay, Maria đẩy Ivy và Jos lên trước.

Jos như chìm chìm trong chiếc áo vải dầu và bao tay. Nó cố làm ra vẻ can đảm khi Ivy kéo mũ trùm lên trán nó và kéo nó qua phố. Cả hai đứa đều đã nằm trong tầm ngắm của Scion cũng lâu như tôi. Wynn đợi chúng trèo xuống trục thang, rồi đi theo.

Giác quan thứ sáu của tôi đang rung động. Trong lúc Wynn biến mất dưới vỉa hè, xe cô bắt đầu lùi lại và vội vã quay vòng, bánh xe chồm cả lên lề đường. Nhiều xe khác vòng tránh khoảng giữa đường, giống như khi có một chiếc xe cứu thương hoặc xe cứu hỏa cần đi qua. Tôi không cần cảm nhận mệnh trường của chúng cũng biết cái gì đang đến.

“Nhanh, nhanh, chúng ta phải đi thôi,” Nick quát. Tôi cầm đầu chạy thẳng vào luồng xe, trượt qua một chiếc taxi Scion trong lúc nó đâm vào đầu một cái xe tải. Còi xe gào thét phản đối. Ung chúng tôi nện rầm rập. Tôi nhìn thấy miệng cống, nắp cống đã mở ra, thấy cái thang bên dưới. Tôi cố đẩy Nick lên trước, nhưng không hiểu sao chân tôi đã tụt xuống trục thang, và vai tôi đi theo. Tay tôi đập vào thang. Ung tôi trượt xuống, rồi mới tìm được chỗ bám. Tôi trèo xuống từng bậc một, chân nọ nối chân kia, cho tới khi xuống được đất cứng.

Eliza theo sau tôi, thở hồng hộc vì phải vác cái ba lô nặng. Một lát sau, tôi nghe một tiếng hực khi Nick nhảy xuống thang.

“Maria,” anh gọi, “xuống đây ngay!”

Dáng người bà đã hiện ra trên đầu chúng tôi, ủng đặt trên nấc thang. “Dobrev, nhanh lên.” Bà nắm tay một thấu thị của mình và kéo gã xuống thang bên dưới mình. Bà nói gì đó với gã bằng tiếng Bulgaria, và gã nghẹn ngào đáp lại. Không chần chừ, Maria với tay lên và đóng nắp cống lại.

Ngoài kia còn sáu thấu thị nữa, mà chìa khóa thì ở đây. Bóng tối chẳng khác gì bị bịt mắt, nhưng tôi có thể cảm thấy bước chân của họ, cảm nhận được mệnh trường của họ co rúm lại trên đầu. “Đợi đã. Không, đợi chúng tôi với,” một giọng kêu lên, khàn đặc vì sợ hãi. Một giọng khác gọi, “Diêm Hậu! Maria, xin bà!”

“Đi đi nào, chết tiệt,” Maria quát.

Tôi bám vào một nấc thang. “Maria, bà làm gì thế?”

“Chúng đến gần lắm rồi!”

Bà nói đúng. Đoàn quân chỉ còn cách đây vài giây, chắc chắn nắp cống sẽ nằm trong tầm mắt của chúng.

Không làm gì tức là bỏ mặc họ cho đám lính. Còn nhắc

nắp cống lên thì sẽ phá hoại cơ hội sống sót duy nhất của chúng tôi.

“Để họ lại đi.”

Lời tôi nói vang vọng khắp bóng tối. Chỉ mấy giây sau, tiếng bước chân của các thẩu thị đã lùi lại.

Đoàn xe chạy rầm rập qua đầu chúng tôi. Con bão của bánh xe và áo giáp rung chuyển qua khắp hành lang, khiến chúng tôi có cảm giác như đang đứng trong bụng một con quái vật âm phủ. Tay tôi tìm thấy một bức tường ẩm ướt. Tôi lại trở thành một cô bé con, co rúm người trốn khỏi đám lính dưới một bức tượng. Xung quanh những chiếc xe, các mòng trường đơn lẻ đang di chuyển chậm hơn. Lính bộ binh. Một tên trong bọn dừng lại cách nắp cống vài mét. Trong trục thang, Maria im lặng. Tôi nghĩ đến chuyện ra lệnh cho mọi người chạy đi, nhưng chỉ một tiếng té nước, một bước chân bất cẩn cũng có thể làm chúng tôi bị lộ. Sau gần một phút, tên lính quay trở lại với đoàn xe.

Một lúc lâu sau mọi người mới nhúc nhích được. Đèn pin của Nick lóe lên, rơi vào những khuôn mặt rúm rỏ. Mắt Jos ầng ầng nước, Ivy đang nhìn tôi về kỳ lạ, còn Eliza thì bịt tay lên miệng. Khi tiếng rầm rầm của đoàn xe đã lắng dần, tay thẩu thị người Bulgaria loạng choạng nhảy khỏi thang. Maria nhảy nốt mấy mét cuối cùng và bật đèn pin của mình lên. Hai ánh đèn cho thấy một đường hầm gạch nhỏ hẹp. Mùi thối rửa nồng nặc xộc vào mũi tôi, lẫn cả mùi gì đó độc hơn.

“VẬY ĐÂY,” Maria nói, “đây là Khu Hạ. Mái nhà yêu dấu.”

Nhìn mặt bà thì chẳng ai đoán nổi là mấy thẩu thị của bà vừa bị bỏ lại phía sau.

“Sao không cho họ vào?” Jos hỏi chúng tôi. Giọng nó nghe như bị nghẹn. “Vẫn còn thời gian mà.”

Về bối rối của nó khiến tim tôi thất lại. Maria chỉ trao chiếc đèn pin cho tay thẩu thị mới đến, Dobrev, rồi lục lọi trong túi áo vải dầu của bà.

“Chị xin lỗi, Jos. Họ không đủ nhanh,” tôi nói. “Bọn lính sẽ đuổi theo chúng ta xuống đây.”

“Chị không nên bỏ người khác lại chỉ vì họ không đủ nhanh.”

“Ta phải làm thế, nhóc ạ,” Maria gần giọng. “Nếu không thì chúng ta sẽ bị giết hết. Kể cả Diêm Hạo.” Bà rút một điều thuốc cắm vào giữa hàm răng. Tay bà run run. “Họ biết ta sẽ không đời nào bỏ họ lại trừ phi không còn lựa chọn nào khác.”

Tôi cũng tin là như vậy. Maria là một trong những thành viên hiếm hoi của Hội đồng Phi tự nhiên luôn cố hết sức để chứng tỏ cho các thiếu thị của mình rằng bà quan tâm đến sự an toàn của họ.

Má Jos hoen nước mắt. Wynn túm cổ tay Maria trước khi bà kịp châm thuốc.

“Ở đây không được,” chị nói. “Khí ngấm.”

“Tuyệt thật.” Maria ném điều thuốc đi. “Rồi họ sẽ tìm được lối vào khác thôi.”

Có thể, nếu họ gặp được một đơn vị khác. Jos tươi tỉnh hơn một chút.

“Sông đây rồi.” Maria chiếu đèn vào làn nước xanh xanh. “Chưa thấy cút đá gì.”

“Chúng ta sẽ gặp liên lạc của Styx ở rãnh thoát nước,” Wynn nói. “Đi theo tôi.”

Chúng tôi dẫn bước vào bóng tối, đem theo chút tài sản ít ỏi của mình. Sông Fleet luồn lách giữa các bức tường, một người họ hàng bí hiểm của sông Thames. Wynn vừa đi vừa đánh dấu lên tường bằng phấn.

Đây là sự khởi đầu của đoạn kết. Đòn trả đũa của Nashira cuối cùng cũng đến.

Một mối nghi ngờ đã âm ỉ trong tôi suốt mấy ngày nay giờ nổi lên. “Lá chắn dò không được phát triển riêng rẽ,” tôi nói to suy nghĩ của mình lên. “Mục đích của nó luôn là để tăng cường cho ScionIDE. Bọn lính là lũ thông minh, nên chúng cần cập nhật máy để phát hiện chúng ta. Chắc hẳn việc máy quét phát tán rộng rãi đã được lên kế hoạch để trùng khớp với sự hiện diện của chúng.”

“Lá chắn dò phát hiện, ScionIDE tiêu diệt.” Nick bám vào tường cho vững. “Vậy là Hộ vương đã đúng về bọn Dân

Vệ. Chúng đã thành đồ thừa, hay cũng sắp rồi.”

“Phải đến khi có máy quét xách tay cơ, mà tôi đoán đó là bước tiếp theo.” Maria hất đèn lên bức tường, chiếu lên lớp bầy nhầy mà Nick vừa chạm tay vào. Anh nhăn mặt và vội bỏ tay xuống. “Nhưng nếu chuyện đó xảy ra thì... phải, bọn Dân Vệ thấu thị chết chắc rồi. Krig không làm việc với dân phi tự nhiên, và chúng sẽ không còn mục đích gì khác.”

Trên đầu chúng tôi, ScionIDE đang hành quân. Bao nhiêu trong số hàng ngàn thấu thị của nghiệp đoàn sẽ đến được Khu Hạ? Bao nhiêu trong số họ sẽ bị giết khi cố tới đó theo lệnh tôi?

Và có thể sẽ chẳng ích gì. Chỉ cần một lối vào bị lộ thôi là chúng tôi sẽ bị hun khói đuổi ra như một bầy chuột.

Dưới này cũng đầy chuột. Chúng chạy lúc rúc dưới ánh đèn pin của chúng tôi.

Chúng tôi lội ngược một dòng chảy nhẹ nhẹ. Nước không quá sâu, nhưng vì phải vác nặng, chúng tôi đi rất khó khăn. Jaxon chắc sẽ cười vẹo cả sườn nếu ông ta nghe được chuyện này. Cuộc tụt dốc huy hoàng của Diêm Hậu xuống cống rãnh.

Wynn dẫn chúng tôi xuống một cái thang, đi vào rãnh thoát nước, ở đó đủ khô để chúng tôi ngồi được.

“Một tay bóci rác sẽ đến đón chúng ta ở đây.” Chị ngồi lên bờ tường dốc, để chỉ đôi ủng nhúng trong nước. “Họ sẽ cho chúng ta đến ở một cơ sở di tản cũ của Scion. Chúng được Scion xây từ thời mới thành lập, phòng khi có chiến tranh hoặc bị xâm lược, nhưng có vẻ chúng đã bị quên lãng khi các cơ sở tốt hơn được xây dựng.”

Chúng tôi chỉ biết hy vọng thôi.

Ivy cào tay qua mái tóc bồm xồm. “Ở đó khô ráo chứ?”

Wynn vắt nước ở váy ra. “Họ bảo vậy.”

Bên cạnh tôi, Nick đang gục đầu lên hai bàn tay chấp lại. Chẳng khó để đoán được anh đang nghĩ về ai.

Eliza lục lọi trong túi rồi phân phát mấy gói bánh quy cho mọi người. Chúng tôi chia nhau một bi đông nước cho đỡ khô cổ. Mất Jos ban nãy còn ráo hoảnh vì lo âu, nhưng rồi nó nhanh chóng thiếp đi, tựa vào Ivy, con bé vòng tay quanh người nó. Dobrev cũng ngủ, và chẳng buồn để ý giấc ngủ đã

làm gã dơ dáy đến mức nào. Một phần đường hầm bám đầy thứ gì đó nhìn như giấy vệ sinh đã dùng rồi, vì vậy tôi áp đầu vào đầu gối, dù chúng cũng chẳng sạch hơn, và cố làm đầu óc mình tỉnh táo hơn. Chỉ mấy giờ trước tôi còn nằm với Hộ vương trong ánh lửa. Đường như cả một đời người đã trôi qua từ lúc đó.

Thời gian dưới đất trôi qua một cách kỳ lạ. Tôi đã để đồng hồ lại động, nhưng chắc phải qua bình minh rồi. Một chiếc đèn pin lập lòe rồi tắt ngóm.

“Chỗ này giống xóm Tổ Quạ nhỉ?”

Ivy đang tựa người vào bức tường gạch. Những người khác đã ngủ cả, đèn pin để lên trên ba lô của Eliza.

“Tao đoán mày ít khi ở đó. Tao cũng thế. Nhưng cả hai ta đều biết nó. Cảnh dơ dáy.” Nó đang nhìn lên trần. “Tao đang cố hiểu mày đấy, Paige. Ban nãy mày sẵn sàng bỏ đám thối thị kia lại, nhưng mày lại không giết Nhiếp Hồn trong cuộc tỉ thí. Hay ở Chấp chính viện.”

“Tao đâu có *sẵn sàng* bỏ họ lại.” Giọng tôi vang lên khàn đục. “Tao làm vậy để bảo vệ chúng ta. Tao đang cố bảo vệ tất cả những người còn lại. Những người sống sót.”

Nó hít vào một hơi, làm cái hõm bên trên xương quai xanh sâu hoắm vào.

“Ừ,” nó nói. “Tao biết.”

Giờ khi adrenalin đã hạ, tôi mới cảm thấy nhói ở bàn tay chỗ con dao của Styx cắt vào. Tôi không ngủ, nhưng tôi giả vờ thế. Tôi không muốn nói chuyện nếu có ai thức giấc. Đầu tôi đang đầy gai nhọn. ScionIDE. Thỏa thuận với Styx. Terebell, và việc bà ta sẽ phản ứng thế nào trước tai họa này. Lá chắn dò.

Nhưng hơn hết là Vance. Bộ mặt bình thản đến rợn người đó và cặp mắt nhìn như xuyên thấu qua tôi. Chỉ trong vòng mấy giờ đồng hồ, mọi đã biến tôi từ Diêm Hạo thành chuột cống.

Tám lưới đang bủa vây quanh tôi.

Tôi cho phép mình hít mấy hơi sâu. Không phải tất cả là lỗi của tôi. Tôi phải suy nghĩ tỉnh táo.

Không phải tất cả, nhưng một phần là lỗi của tôi. Và *một*

phần đã là quá nhiều.

Dobrev xoay người trong giấc ngủ và hất chiếc đèn pin thứ hai xuống nước, làm nó tắt ngóm. Bóng tối dày đặc đến độ dường như nó đang thấm vào tôi với từng hơi thở.

Có lẽ nhiều giờ đã trôi qua thì người giải cứu chúng tôi mới đến. Một con bé vô minh cao gầy, mũ gắn đèn, cũng mặc bộ đồng phục kiểu như Styx. Mái tóc đỏ sẫm của nó lộ ra dưới ánh đèn, cắt nham nhở quanh mặt, khuôn mặt bị choán bởi một vết chàm tím.

Wynn nói, “Styx cử mày đến hả?”

Con bé bới rác gặt đầu và ra hiệu cho chúng tôi đi theo.

Phải đi bộ một quãng dài. Styx đã ra lệnh cho con bé bới rác dẫn chúng tôi đến một cơ sở di tản cách chỗ chúng tôi xuống Khu Hạ hơn sáu cây số, nơi một số thâu thị đã được dẫn đến qua đường tàu điện ngầm. Mũi chúng tôi nhanh chóng quen đi mùi hôi thối. Bóng tối thì không dễ quen như vậy. Jos vẫn rất cứng cỏi, như mọi khi, nhưng chẳng mấy chốc nó đã mệt lả, nên Nick phải cõng nó lên lưng. Thỉnh thoảng nước lại trào đến từ một ống cống gần đó, làm làn nước có sẵn quanh chúng tôi dâng lên, nhắc chúng tôi nhớ rằng sẽ không có lối thoát nếu nước lên cao hơn. Nước dâng quá đầu gối chúng tôi, đem theo những thứ rác rưởi mà tôi nghĩ tốt nhất là không nên xem xét kỹ. Con bé bới rác có vẻ chẳng bận khoăn về chuyện chúng tôi có thể bị cuốn đi. Nó im lặng dẫn đường, chỉ thỉnh thoảng dừng lại để lắng nghe tiếng cống hoặc nhặt thứ gì đó dưới nước đút vào túi.

Wynn cũng có vẻ thoải mái không kém. Chỗ này chẳng là gì so với cảnh bắn thủ ở Đảo Jacob.

Chúng tôi xuyên qua một căn hầm, ra khỏi rãnh thoát nước, và tiến vào đoạn cống chính. Đến khi trèo lên được thang thì chúng tôi đều đã ướt như chuột lột. Maria tựa người vào tường và khạc ra một miếng đờm.

Con bé bới rác dừng lại trước mặt chúng tôi mấy bước.

“Giờ thì sao đây?” Nick hỏi. Má anh bê bết đất.

“Chúng ta không thể đi ngược dòng xa hơn được nữa,”

Wynn nói.

Maria đưa ống tay áo lên chùi miệng. “Cô đừng có nói là chúng ta phải chui lên đấy nhé.”

“Không.” Chị hất hàm về một khe hở trên tường. “Chúng ta phải chui qua đó. Nó sẽ dẫn chúng ta đến cơ sở di tản.”

Con bé bới rác đưa cho chị một cái đèn pin, và chị chiếu vào khe hở. Tôi chỉ nhìn vào trong thôi, hòng đã thót lại. Nó chỉ rộng gần vừa đủ cho Jos, chứ đừng nói gì đến những người chúng tôi. Và chúng tôi sẽ phải bò qua nó, trong bóng tối gần như hoàn toàn, cho tới khi ra được đến đầu bên kia.

Wynn quỳ xuống bên khe hở và bám theo con bé bới rác. “Cầm lấy,” chị bảo và đưa tôi cái đèn pin. Bên cạnh tôi, Nick đứng im như tượng, khiếp hãi vì viễn cảnh sắp tới.

“Không sao đâu,” tôi nói. “Em sẽ đi trước.”

Phản công

Dường như chúng tôi đã bò trong đường hầm cuối cùng đó cả năm trời, một ống cống hẹp và đen ngòm đến mức nó liên tục làm tôi nghĩ đến việc bị nhét vào một cái quan tài. Tôi có thể nghe thấy Eliza đang nén những tiếng ậm ọe ghê tởm trong khi chúng tôi bò qua lớp chất thải ứ đọng cao đến khuỷu tay, bám theo ánh sáng xanh xanh từ ngọn đèn gắn trên mũ bảo hiểm. Chân tay mỗi nhừ, xung quanh thì toàn mùi hôi thối, cộng với cảm giác như đang bị nghẹt thở khiến chúng tôi khó mà nhớ nổi là ánh sáng ban ngày còn tồn tại. Khi con bé bới rác nhắc một cái nắp lưới ra, chín người chúng tôi ngã nhào vào một cái hố, nơi có một vũng nước đọng đục ngầu, nặng như chì. Run rẩy vì kiệt sức, tôi kéo mình lên một cầu thang xoắn ốc và nhắc Jos, mất lơ đờ, lên theo tôi. Chân nó đã mềm nhũn ra rồi.

Một tay bới rác khác, tay xách một ngọn đèn hiệu, gặp chúng tôi ở đầu cầu thang, rồi, không nói một lời, dẫn chúng tôi đi xuôi một hành lang. Tường hai bên xám xịt, không có gì đặc biệt. Chúng tôi đi qua một cánh cửa có đề chữ NHÀ TẮM.

“Chà,” tôi nói, “văn minh quá nhỉ.”

“À ừ.” Maria nhặt một dải giấy vệ sinh ra khỏi toilet. “Nhưng cái gì mà chẳng có vẻ văn minh sau khi ta đã làm quen với chất thải của bao nhiêu con người.”

Một nhà tắm khác nằm ở sau góc quanh. Theo như tôi thấy thì mọi thứ bên trong đều còn dùng được.

“Thật không thể tin nổi,” tôi nói. “Tại sao chúng ta lại không biết về nơi này nhỉ?”

“Không có mấy người biết đâu,” tay bới rác nói.

Gã dùng lại và chỉ cho tôi một biểu đồ trên tường, đề

chữ CƠ SỞ DI TẢN TẦNG SÂU CỦA TỔNG KHU II, DUỆ THÀNH SCION LONDON. Hai đường hầm hình trụ chạy song song, mỗi đường chia thành tầng trên và tầng dưới để thêm không gian, và được nối với nhau bởi nhiều lối đi nhỏ hơn. Không chỉ có nhà tắm, mà còn có các đường hầm phụ dùng làm khu bệnh xá, căng tin, kho chứa đồ, vân vân.

“Có thứ gì hoạt động không?” tôi hỏi.

“Có vòi hoa sen, nhưng đừng lạm dụng. Nước sẽ chảy xuống dưới, và nó sẽ không đi đâu cả trừ phi có máy bơm. Tôi đoán mọi thứ khác sẽ hoạt động được nếu có điện.”

“Chúng tôi được biết là một số thiếu thị của chúng tôi đã đến đây rồi,” Wynn nói.

“U. Ban nãy tôi thấy họ đang chọn giường.”

“Giường ấy à?”

“Đúng thế.”

Tay bới rác quay lại chỗ cầu thang, để chúng tôi nhìn ngắm quanh mình. Sau khi bị mất nửa số người khi chui xuống và sau nhiều giờ bị bồm trong bóng tối, tin tốt đúng là một ngạc nhiên.

Tôi đặt Jos xuống và cởi chiếc áo vải dầu hôi rình ra. Alsafi có thể giúp chúng tôi bật điện lên nếu chúng tôi nhấn tin được cho hắn.

“Chúng ta nên dọn một buồng hộp cho các chỉ huy,” tôi nói.

“Và một chỗ ở an toàn cho em nữa, Paige ạ,” Nick nhẹ nhàng nhắc.

Chút vui mừng thoáng qua lập tức tắt ngóm. Không cần anh phải nhắc; nghiệp đoàn hắn đang muốn xé xác tôi.

“Có một phòng quản lý ở đầu bên kia,” Wynn nói. “Chỗ đó chắc là an toàn.” Chị đi qua chúng tôi. “Để tôi xem còn ai khác ở đây.”

Người vẫn đầy bùn đất, chị chạy vội lên thang, một tay vén cái váy đầm nước lên. Vì chị, tôi mong là Vern và Róisín - gia đình chị - cũng đã xuống được đây. Ivy chần chừ một thoáng rồi cũng đi theo chị, và Jos, thường luôn leo đèo bám đuôi con bé, cũng loạng choạng chạy theo họ.

“Rồi,” tôi nói với những người còn lại. “Trước khi làm bất cứ điều gì, tôi đề nghị chúng ta đi rửa ráy đã.”

Đề nghị của tôi nhận được những tiếng tán đồng. Nếu có phải đối mặt với những lời chỉ trích thì ít ra tôi cũng được sạch sẽ.

Những tấm màn cầu trần chia nhà tắm thành tám buồng tắm riêng biệt, mỗi buồng có một chiếc khăn tắm cũng cầu trần không kém. Nếu là lúc khác thì hẳn tôi đã co rúm người ghê tởm, nhưng giờ người tôi đã bám đủ thứ bẩn thỉu rồi, nên tôi chỉ gồng mình lên và cởi đồ ra. Đúng như đã hứa, vòi hoa sen tạm hoạt động được. Tôi moi ra một bánh xà phòng, nhìn như đã cả trăm tuổi, và kì cọ cho đến khi cả người đỏ ửng, chà xát dưới móng tay và gội tóc cho đến khi nước vắt ra đã sạch. Tôi lau người bằng một góc khăn và mặc quần áo dự phòng trong ba lô của Eliza.

Bên cửa có một tấm gương lấm chấm mốc. Vì không có sẵn son phấn để che những quầng thâm dưới mắt, tôi sẽ phải xuất hiện trước các thần dân của mình với bộ mặt mộc. Tôi quay đi khỏi bóng mình trong gương.

Sau nhiều giờ lấp lửng, đã đến lúc đối mặt với nghiệp đoàn.

Chúng tôi trèo thang lên tầng trên. Những tiếng động bị bóp méo vang vọng khắp đường hầm. Đèn được xếp trên sàn, cho tôi thấy ít nhất tám mươi thấu thị đã tìm được đường đến đây - nhiều hơn tôi đoán.

Cảm giác nhẹ nhõm đông cứng khi tôi thấy cảnh tượng đang diễn ra. Wynn đang che chắn cho Ivy vô hồn, trong khi Vern thì đang vật lộn với một ả ngoại cảm, mồm đầy máu.

“Thôi đi,” Róisín đang hét. “Để ông ấy yên!”

Một vòng người bao quanh họ. Tôi tung áp suất qua thanh khí, làm những kẻ tấn công phải dạt ra. ả ngoại cảm buong Vernon ra và bịt cái mũi đang chảy máu.

Khi phát hiện ra nguồn cơn xáo động, vẻ căm ghét tràn ngập mặt họ. Tôi gần như đã thuyết phục mình rằng việc tìm ra nơi trú ẩn này sẽ xoa dịu cơn thịnh nộ của họ, nhưng giờ tôi thấy là mình đã đánh giá thấp cơn thịnh nộ đó.

Nick đặt tay lên vai tôi. “Paige,” anh nói, “đến phòng quản lý thôi.”

Tôi gạt anh ra và quỳ xuống bên cạnh giường. Ivy nửa mê nửa tỉnh, ngón tay bám vào vai Wynn. Tay kia của nó áp lên má, nhưng tôi có thể thấy máu đang rỉ ra bên dưới, chảy thành từng dòng lên cổ nó. Khi kéo tay nó ra, tôi hít vào một hơi. Một chữ “P” gỗ ghê đã bị rạch lên mặt nó. Jos đang trốn sau lưng con bé, người run lẩy bẩy.

“Eliza,” tôi nói khẽ để đám đông không nghe được, “dẫn họ đến bệnh xá. Chặn cửa lại.”

Tôi đứng dậy và đối diện với các thần dân của mình. Dưới những cái nhìn khát máu ấy, tôi chỉ muốn bỏ chạy - nhưng nếu tôi đi bây giờ, nếu tôi cho họ thấy là tôi sợ, thì tôi sẽ mất hết quyền lực của mình.

“Ai,” tôi nói, giữ giọng thật nhẹ nhàng, “chịu trách nhiệm cho việc này?”

Wynn ôm Ivy vào gần mình và vòng tay kia quanh Róisín. Eliza dẫn họ ra.

“Tôi sẽ hỏi một lần nữa. Ai đã rạch mặt Ivy?”

“Nó là đồ phản bội,” một giọng từ phía sau vang lên. “Hãy để tất cả mọi người nhớ như vậy. Hãy để *nó* nhớ như vậy.”

“Bọn này không muốn có nó ở đây. Để lính bắt nó đi.” Ả ngoại cảm nhổ vào Vern và tức tối đưa tay lau mũi. “Cô ở phe nào vậy, Diêm Hậu? Đầu tiên thì cô không xử phạt con bé Jacobite khi nó giúp bán chúng ta ở chợ xám - rồi cô khiến quân đội đến vây bắt chúng ta - rồi hóa ra là cô lại giúp chúng thay đổi lá chắn dò nữa. Cô còn tệ hơn cả Hector, mà lão thì đã tệ lắm rồi!” Những tiếng hò hét đồng tình tràn ngập đường hầm. “Với mỗi ngoại cảm bị bắt từ giờ trở đi - cô phải chịu trách nhiệm, Mahoney. Máu của họ đã vấy đầy đôi tay Ireland bẩn thỉu của cô rồi đấy.”

“Phản tặc,” ai đó gầm lên.

“Phản tặc!”

“Cô cho chúng biết cách phát hiện chúng tôi,” một thiên cầm quát. “Cô thì chẳng sao cả, mộng hành! Cô là đẳng cấp

thứ bảy! *Cao cấp* hơn chúng tôi quá, phải không?”

“Cô đang giúp Scion!”

“Thiên vị bọn tà chiêm!”

Thêm nhiều người nữa xông vào, thích thú vì hạ bệ được tôi. Ai đó ném một mảnh gạch vụn, trúng vào má tôi. Tôi cố ngăn hồn mình lao về phía thủ phạm. Tôi phải hơn thế. Phải tỏ ra mạnh mẽ. Nick quát bảo họ lùi lại, nhưng không ai chịu nghe. Họ gào thét trút giận vào tai tôi, gần đến mức mặt tôi lấm chấm nước bọt, nhưng tôi không chùn bước. *Độc tài. Sát nhân. Hiếu chiến. Đồ chó Ireland. Phản tặc. Phản tặc. Phản tặc.* Giọng họ biến thành giọng của Jaxon; con thịnh nộ của bọn họ trở thành đòn trả thù của ông ta. Nếu tôi lùi một bước, nếu tôi nhân nhượng dù chỉ một phân, tôi sẽ lập tức tiêu đời. Nghiệp đoàn chưa bao giờ cúi đầu trước sự hèn nhát.

“Nick,” tôi nói, “đưa Jos xuống tầng dưới đi.”

“Nếu em nghĩ là anh sẽ để mặc em thì...”

“Làm đi.” Không để anh kịp cãi lại, tôi cất giọng nói với đám đông: “Tôi không có thời gian cho chuyện này. Phản tặc duy nhất ở đây là những kẻ đe dọa sự yên bình. Xin các vị thứ lỗi, tôi cần đi chuẩn bị đón các thành viên khác của Nghiệp Hội. Và nhờ vụ việc này mà có lẽ là tôi sẽ phải cách ly một buồng làm buồng giam. Kẻ nào còn gây đổ máu ở đây sẽ phải ở trong đó một tháng.”

Tôi đi thẳng vào giữa biển người. Khi bàn tay đầu tiên túm lấy cánh tay tôi, tôi liền tung hồn ra.

Không ai còn dám động vào tôi nữa.

Tôi đi giữa các dãy giường với chiếc đèn pin, qua nhiều chỗ ngủ, qua một bệnh xá trống trơn nửa và các biển hiệu đề chữ BẾP, CĂNG TIN và KHO. Khi đến được phòng quản lý, tôi lao qua cửa và đóng sầm nó lại sau lưng. Trong phòng có một màn hình thông báo đã tắt ngóm, một cái bàn nhưng không có ghế, và một cái giường gấp ộp vào tường. Tôi ngã cái giường ra và khụy xuống đó, người đau như dầm sau khi cuộc bộ gần sáu cây số rưỡi.

Trong đường hầm, tiếng hò hét tiếp tục một hồi lâu rồi mới tắt. Móng tay tôi cắm vào lòng bàn tay.

Tôi không thể để mình bị kinh ngạc như thế một lần nữa. Ở đây luật pháp và trật tự là tối quan trọng. Tôi cần tập trung các chỉ huy của mình lại và quyết định xem nên làm gì tiếp theo, nhưng sự tự tin đang tuột dần khỏi tay tôi. Trong một nơi đen tối, chật hẹp, không có gì để mọi người trút giận, chút thù ghét cũng có thể thổi bùng cả một cuộc bạo loạn.

Họ thù ghét tôi là đúng. Tôi đã để toàn bộ sức mạnh của Chấp chính viện ụp xuống đầu chúng tôi. Những thấu thị này vốn đã phải sống thiếu thốn rất nhiều, nhưng khi tìm cách đối đầu với Scion, một điều mà chưa người đứng đầu nghiệp đoàn nào từng làm trước đây, tôi đã cướp đi thứ duy nhất có thể nuôi sống họ. Tôi đã cướp đi những con phố.

Chỗ bị mấu gạch ném trúng trên má tôi đau rần rật. Tôi phải suy nghĩ, và nghĩ thật nhanh. Chúng tôi đã có chỗ trú ẩn, nhưng không thể sống ở đây mãi mãi được.

Cách duy nhất để giải thoát cho Nghiệt Hội là để một nhóm chúng tôi quay trở lại trên kia và dùng mọi nguồn lực có thể để tìm hạt nhân của lá chắn dò và phá hủy nó. Bọn lính sẽ vẫn còn đây dù chúng tôi có thành công, nhưng nếu chúng không có cách nào phát hiện ra chúng tôi, chúng tôi có thể đánh liều trở lên mặt đất.

Nó đâu rồi? Tôi thả ba lô của mình xuống đất và giật nó mở ra, để lục tìm tấm bản đồ London trong đó. Có lẽ vị trí của các máy quét được sắp xếp theo một trật tự nào đó, hoặc chúng giấu hạt nhân ở một nơi bỏ hoang nào đó - một thứ gì đó, bất kỳ thứ gì...

Tôi dừng lại khi nhìn thấy nó. Một cái phong bì, nhét giữa đồng quần áo của tôi, đề tên tôi. Chữ của Danica.

Bên trong là một mẩu thư viết vội.

Paige, chắc giờ cậu đã biết, tớ đi rồi. Tớ đã xin chuyển đến Scion Athens sau cuộc tỉ thí, và họ chấp thuận cách đây hai ngày. Tớ không phải loại hùng hổ làm cách mạng, nổi-lên-chống-chính-quyền, và giữa cậu với Jaxon thì

chạy trốn khỏi cậu có vẻ dễ hơn.

Nhưng tớ muốn để lại cho cậu một món quà chia tay. Nó liên quan đến lá chắn dò.

Chị chưa bao giờ có ý định ở lại với tôi, nhưng rõ ràng là chị cũng không phản bội tôi. Tôi đọc tiếp.

Sau mấy năm chúng ta ở với nhau, chắc cậu cũng đã nhận ra là tớ không thích bị đánh lừa. Vance đã lợi dụng tớ để lừa cậu, mà theo lối suy nghĩ ích kỷ của tớ thì tức là Vance đã lừa chính tớ, và tức là tớ phải phần nào chịu trách nhiệm cho cái chết của những người theo cậu làm nhiệm vụ. Hình như tớ cũng có lương tâm thì phải.

Tôi đưa tay lướt qua vết mờ chỗ mu bàn tay chị đã làm nhòe chữ. Chắc hẳn chị đã vô cùng nhục nhã khi phải thừa nhận điều này.

Vì vậy tớ đã dành những giờ đồng hồ cuối cùng của mình ở London để điều tra cẩn thận hơn. Tớ đã phát hiện ra một điều rất thú vị, và lần này thì không phải là thông tin giả nữa. Tớ đã kiểm tra chắc chắn rồi.

Cách đây ít lâu, tớ có nhắc đến kế hoạch làm máy quét xách tay của Scion. Vào lúc đó, tớ cứ nghĩ chúng mới chỉ bắt đầu được thiết kế. Tớ cũng đã lăm về chuyện đó. Khi cậu đọc những dòng này thì máy quét xách tay đang được sản xuất cho quân đội ở một nhà máy tại Manchester, do một đơn vị nhà nước tên là SciPLO làm chủ và quản lý. Những máy quét này sẽ được kết nối với hạt nhân, cho dù nó là cái gì hay đang ở đâu đi chăng nữa. Tớ nghĩ cậu nên đến Manchester xem sao, vì không có manh mối nào tốt hơn.

Tôi có thể cảm thấy mồ hôi đọng lấm tấm ở môi trên. Máy quét xách tay, và sớm hơn so với dự đoán của chúng tôi. Tôi tưởng tượng ra một đội quân, mỗi tên lính đều cầm theo một cái. Chuyện này không thể xảy ra được.

Tớ biết cậu cần có điểm khởi đầu ở một thành cậu không quen thuộc, nên đây là một manh mối nữa. Hồ sơ của SciPLO cho thấy một công nhân của chúng, Jonathan Cassidy, bị truy nã vì tội trộm cắp. Chưa chắc đã thành công, nhưng nếu cậu tìm được hắn, hắn có thể sẵn sàng cho cậu thông tin về việc sản xuất.

Hy vọng việc này sẽ bù đắp cho sai lầm của tớ. Tớ muốn nói lời tạm biệt, nhưng thật không may cho cả hai ta, chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Tôi vò chặt mẫu thư trong tay.

Máy quét xách tay. Ấn tử.

Cửa mở. Tôi rút con dao trong ủng ra, nghĩ rằng sẽ thấy một tên thối thị đầy sát khí.

“Hộ vương,” tôi nói, hạ dao xuống.

Hắn đến ngồi bên cạnh tôi, và tôi biết hắn đã lần theo sợi dây vàng để đến chỗ tôi. Hắn đưa tay lên, nhẹ nhàng xoay mặt tôi lại. Ngón cái của hắn chạm vào má tôi và khi buông ra, tay hắn rướm máu.

“Chuyện gì thế này?”

“Chuyện không thể tránh khỏi.” Tôi ấn tay lên vết xước. “Chỗ này là một cái nôi áp suất. Họ sẽ không sống nổi một tháng dưới này mà không giết lẫn nhau. Hoặc giết em.”

“Em đã đúng khi ra lệnh di tản,” hắn nói, vẫn bình thản như mọi khi. “Miễn là em tìm được cách để cung cấp thêm nhu yếu phẩm, Khu Hạ có thể còn phục vụ em tốt hơn cả mạng lưới các tòa nhà cũ của em. Thật may là em đã khoan hồng cho Ivy, nếu không Nghịệt Hội sẽ không có nơi trú ẩn. Lòng trắc ẩn của em đã được đền đáp.”

“Trong lúc này thôi.” Tôi giở lá thư của Danica ra đưa cho hắn. “Bọn em sẽ không thể quay lại mặt đất trong một thời gian dài.”

Hắn đọc lá thư, mặt vô cảm.

“Máy quét xách tay chưa được phát cho quân lính nhưng cũng chẳng còn lâu nữa đâu.” Tôi nhận lại lá thư và đút vào túi. “Đây là lỗi của em, tất cả chuyện này. Nếu chúng ta cứ